

*Catalunya*a

Órgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juny 2008 • número 98 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

*No als
transvasaments!!!
Per la nova cultura de
l'aigua (real)*

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Crà. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerg.

5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es. Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fbnc@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi

Colom, 3-5
08191 Rubí - fícg_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtgsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrossos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

De la crisi de l'aigua a la crisi de la feina

Una cosa és que les institucions es puguin equivocar (com tothom) i una altra de ben diferent és tot el carnaval que hem vist al voltant de la qüestió de la sequera. Si ja és trist que hagi de ser el Govern de la Generalitat qui decideixi si hi ha o no sequera (es va arribar a veure el titular: "el Govern ha decidit que ja no hi ha sequera"); les contínues baralles internes dintre del tripartit -i dintre dels mateixos partits que el formen: Iniciativa per Catalunya Verds patint les crítiques i dimissions a les Terres de l'Ebre, Esquerra Republicana manifestant-se contra el transvasament i mantenint-se en el govern...-; la baralla semàntica sobre què és i què no és i què podria no ser un transvasament i un llarg etcètera d'elements... han fet que s'hagi fregat sovint el ridícul.

Per arribar a aquesta situació de crisi s'han sumat diversos elements: per una banda, la població de Catalunya s'ha incrementat en els darrers anys i, amb papers o sense, la gent consumeix aigua. Les infraestructures previstes per suplir el transvasament de l'Ebre en molts casos encara no s'han construït. Durant els últims anys, han crescut els regadius, camps de golf, piscines, etc., fent que l'anomenada "nova cultura de l'aigua" en tot cas i sent optimistes no acabi d'arrencar. I resulta que les prediccions sobre com afectarà a la nostra àrea el canvi climàtic parlen d'una reducció de les precipitacions, que a més seran més desordenades. Pel camí, el transvasament del Ter, un transvasament realment existent i del qual ningú en parla i en depèn l'àrea metropolitana de Barcelona, esgota el riu de tal manera que sovint és incapaç ni de trencar la llenca de sorra que el separa de la mar, indignant regants i defensors del Ter, com ja

es va poder veure fa poc a Torroella de Montgrí. A Amposta també es va veure la indignació de 30.000 manifestant. I està per veure que al final no el colin d'amagat via interconnexió de les conques a la dessaladora de Cunit...!

I pel carní, van creixent les xifres de l'atur a Catalunya i a tot l'Estat. Durant anys i anys, s'ha denunciat com l'economia d'aquest país depenia del sector del toxo, com s'estava creant una bombolla immobiliària, es denunciava l'especulació que hi havia i hi ha encara al voltant d'aquest sector -i que ara simplement s'està transvasant cap al sector alimentari.

Creix l'atur i no només a la construcció. L'atur són només xifres, implica patiments de molta gent, companys i companyes, dels quals per cert, tampoc es parla gaire. I el que fa encara més angúnia es pensar que aquesta crisi l'hauran de gestionar els mateixos inútils que han gestionat la crisi de la sequera.

Doncs per la nostra part, ho tenim ben clar: "no pagarem la vostra crisi".

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Joan Anton T., Xavi Rojals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Josep M. Yago, Pau Gomis, Anna Campanera, Josep Llunas, Tanquem les Nuclears, Front d'Alliberament Gai de Catalunya, Adrià Grau, Plataforma Metropolitana contra els Transvasaments, Josep Sánchez Cervelló, Josep M. Loste Romero, Lluís Miquel Potau, Laia Altarriba, Miquel-Didac Piñero, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Josep M. Yago, Joan Panisell i Didac Salau. **Il·lustracions:** Manolo Rastaman i Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimècres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**
No comparim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el dimarts 20 de maig del 2008.

"Un dels soldats, obrer i de família humil, va dir: -I per què no hi vas tu, munt de fem???"

Miquel Perelló Segura, 'El general Bum-bum' dins "2n Recull de contes antiautoritaris"

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

La sequera, utilizada per les multinacionals que manen a Catalunya com a excusa per tirar endavant la interconnexió de xarxes

La gestió de l'aigua com a negoci d'uns quants espavilats que juguen amb els sentiments

NO ALS TRANSVASAMENTS

L'Ebre acusa el Govern de fer com el PP per la porta petita

Text: **Laia Altarriba (L'Accent);**
Foto: **Joan Panissello**

La gent de les terres de l'Ebre torna a estar en peu de guerra perquè se'ls volen tornar a emportar aigua del riu. Aquest cop cap a Barcelona. La raó que el Govern esgrimeix és no deixar sense aigua més de quatre milions de persones. Però ells no es fien de les dades d'un govern que senten que els ha utilitzat i enganyat.

"Volen fer per la porta petita el que ja va intentar el ministre del PP Arias Cañete", lamenta Susanna Abella, membre de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE). A més, Abella també alerta que darrere del transvasament hi ha l'objectiu de garantir aigua per al model de creixement que la Generalitat continua impulsant, i assegura que, de fet, el transvasament perpetua el model que provoca les situacions de sequera a les grans ciutats.

Els motius de l'oposició

"Sobre les dades que alerten que hi haurà sequera hi ha molta confusió", assegura Susanna Abella, i ho justifica: "No se'ns explica en base a quines dades les fonamenten. A més, cada cop que plou allarguen més el moment en què haurien d'arribar les restriccions. Això és positiu, perquè cada cop ens apropem més a la data en què la dessalinitzadora entrarà en funcionament, i per tant es va afeblint la justificació per construir la canonada que hauria de portar l'aigua de l'Ebre".

A més, entre els recels que hi ha a l'Ebre cap a les dades que facilita el Govern, tampoc confien en els terminis sobre l'execució de l'obra: "Nosaltres pensem que no tindran temps per acabar la canonada en sis mesos. I és que encara no saben ni qui la farà, ni per on passarà, ni han començat el procés d'expropiacions, ni han fet l'estudi d'impacte ambiental. El que tampoc entenem és que els costi igual que la previsió que havia fet l'Agència Catalana de l'Aigua de construir la canonada en 18 mesos", explica Susanna Abella. El que també denuncien des de l'Ebre és que la canonada es vol cons-

La crisi es tanca amb les pluges, però continuarà...

Col·lectiu Catalunya

Tot apunta que el conflicte viscut aquests darrers mesos a Catalunya al voltant de la gestió de l'aigua com a bé natural escàs i, per tant, comercialitzable segons els paràmetres del mercat que tot ho

mana no ha acabat amb les pluges intenses i constants que han fet tirar enrere el projecte del tripartit de transvasament d'aigua de l'Ebre a Barcelona. Les dades que tenim, les opinions i fins i tot les pancartes i els cartells no s'han llençat a la brossa aquest

cop, ni ta sols s'han desat. La gent de l'Ebre té ben clar que les pluges l'únic que han fet ha estat aturar momentàniament el projecte i el que ara cal és preparar-se per quan les condicions naturals de sequera donin una nova oportunitat als especuladors.

truir per permetre la continuïtat d'un model de creixement depredador del medi que preveu instal·lar un milió de persones més a l'àrea metropolitana barcelonina. I és que, a més, tampoc es fien que sigui un projecte temporal, sinó que un cop construïda la infraestructura, temen que no s'utilitzi només en períodes d'excepcionalitat.

Alternatives al transvasament

A més de fiar-se poc de les dades que aporta el Govern, la PDE consi-

dera que hi ha altres solucions en cas que arribi una situació d'emergència. "En cas de necessitat extrema, una opció és enviar aigua amb vaixells", explica Josep Sabaté, membre dels Jòvens en Defensa de l'Ebre, i afegeix: "Nosaltres tampoc volem que la gent de Barcelona hagi de passar set".

Una altra opció per Sabaté seria construir petites depuradores: "Quan hi va haver el desastre a les mines d'Aznalcóllar, calia abastar d'aigua la població i es van construir les anomenades depuradores "de butxaca", que es construïen

de manera ràpida. Amb els 200 milions d'euros que costarà el transvasament es podrien construir depuradores d'aquestes característiques i descontaminar aqüífers i altres aigües per abastar d'aigua la població".

Una de les vies per abastir d'aigua l'àrea de Barcelona que el Govern està estudiant és comprar les concessions d'aigua dels pagesos, però els Jòvens de l'Ebre no hi estan d'acord: "Això pot ser una solució, però no es pot fer entre contrues diferents, ja que es trenca l'equilibri ecològic. És a dir, que es

pot comprar l'aigua dels pagesos del Llobregat, però si compres l'aigua dels pagesos de l'Ebre per abastir Barcelona això ja és un transvasament".

I sobre l'opció de les dessaladores, que ja s'està posant en pràctica, Josep Sabaté tampoc n'és massa partidari, perquè diu que acaben generant més expectatives de creixement urbanístic: "Penso que en realitat volen més aigua per abastir aquesta previsió de creixement futura".

El model territorial

Per la gent de l'Ebre, la situació actual obre l'oportunitat d'abordar l'imprescindible debat sobre el model territorial. I posen sobre la taula una sèrie de preguntes que consideren que cal que ens fem: Quins efectes té sobre la gent de l'Àrea Metropolitana el creixement urbanístic que es beneficiarà de l'aigua de l'Ebre? I sobre la resta de comarques? Quina petjada ecològica deixarà?

Per un model reequilibrador que preservi el medi i els recursos

Plataforma Metropolitana contra els Transvasaments

La crisi de manca d'aigua no respon únicament a una situació de pluges escasses (fet recurrent en la climatologia de la Mediterrània Occidental), o a les reserves insuficients dels envasaments, sinó que és la conseqüència d'una pèssima planificació i gestió dels recursos hídrics i del seu malbaratament per determinades pràctiques insostenibles en l'agricultura, la construcció, la indústria, el turisme i l'oci, Aquests sectors han vist com el seu creixement econòmic no tenia fre i s'han acostumat a disposar d'aigua sense límits. Ara aquest model ha fet fallida i està afectant el conjunt de la població.

Denunciem els alarmismes estèrils del govern de la Generalitat i demanem mesures urgents per fer canvis estructurals en la planificació, els usos i els abusos de l'aigua com a recurs cada vegada més escàs, situació agreujada per les incerteses que comporta el Canvi Climàtic.

Lluny d'això, el Govern i el Parlament espanyols, amb la connivència de la Generalitat de Catalunya han decidit d'imposar transvasaments des de la conca hidrogràfica de l'Ebre cap a la regió metropolitana de Barcelona.

Les persones, col·lectius i entitats cíviques que signem aquesta declaració volem manifestar el següent: -L'impacte ecològic de la ciutat de Barcelona i la seva àrea metropolitana sobre el territori que l'envolta és cada cop més insostenible. La petjada ecològica de la ciutat l'any 1996 es situava entre 3 i 3,5 hectàrees per persona i no ha parat de créixer. Avui, necessitaríem el territori equivalent a unes 400 "Barcelonès" per mantenir aquest model de desenvolupament socialment injust i depredador dels recursos d'altres territoris.

-Aquest impacte, generat per les activitats econòmiques i les persones que vivim a l'àrea metropolitana de Barcelona, és conseqüència d'un model territorial, econòmic i cultural centralista impulsat pels governs de torn sempre sotmesos als grans poders econòmics que amuntega la població, planifica la urbanització sense límits, concentra les activitats industrials, i dóna autorització a més consum de territori, energia, aigua i tot tipus de recursos.

-Aquest model és la causa del desequilibri territorial català. La major part del territori resta en una funció perifèrica. Un exemple d'aquesta discriminació és la situació de les Terres de l'Ebre, productores de més del 70% de l'energia consumi-

da al país (amb 3 centrals nuclears, diverses centrals tèrmiques i massificació eòlica) però mancades de serveis bàsics que hipotequen el seu desenvolupament social, econòmic i humà.

-Les conseqüències d'aquest model insostenible no ho són només per als territoris espoliats de les seves riqueses naturals i paisatgístiques, ho són també per a nosaltres, habitants de la conurbació barcelonina, perquè se'ns imposa una ciutat d'aparador que exclou les persones. Una ciutat que dóna més importància als interessos hotelers, comercials i especulatius lligats al turisme i al consumisme, que a les nostres necessitats com a ciutadans. Es ven: la terra i l'aigua per fer camps de golf, les alzines per a fer muntanyes russes, els espais lliures per fer centres comercials i el centre històric de les ciutats per fer parcs temàtics turístics. Fins i tot s'especula amb béns tan bàsics com l'aigua i l'energia.

-El consum d'aigua a l'àrea de

Barcelona és aproximadament d'un 40% per a usos industrials, 40% domèstic, i 20% agrícola. És important aclarir que quan els informes oficials parlen d'ús de boca hi inclouen usos com el reg de jardins i parcs, piscines i centres lúdics, fonts, serveis, activitats econòmiques, comerços, tallers,...

-Els 4 hm3/mensuals de dèficit hídric que volen compensar amb la connexió Consorci d'Aigües de Tarragona - Aigües Ter Llobregat (CAT-ATLL) no és només per a 5,5 milions de catalans, sinó també per a molts altres usos empresarials i activitats econòmiques.

-AGBAR (participada per 'la Caixa'), la principal empresa privada de gestió local d'aigua, i les empreses hidroelèctriques, són les que dicten les polítiques hidràuliques a Catalunya, privatitzant, monopolitzant i imposant una gestió mercantil. Escàndols com les pèrdues de les canonades confirmen que la seva prioritat no és donar un servei bàsic i de qualitat, sinó obtenir el

màxim de benefici a costa de la ciutadania. Tot plegat és la causa de la sobreexplotació dels recursos hídrics tolerada i impulsada per les administracions.

-Les conseqüències d'aquest model no només afecten l'Ebre, sinó que des de fa anys està deixant en una situació deplorable els rius Llobregat, Besòs i Ter, així com els aqüífers de les nostres comarques i les comarques veïnes.

Per tot això :

-Denunciem l'alarmisme i manipulació que el Govern i la seva Agència Catalana de l'Aigua (ACA) fan de la problemàtica de manca d'aigua i escassetat de les pluges per justificar nous transvasaments previstos per Plans hidrològics obsolets.

-Denunciem que aquesta política respon als interessos especulatius que volen consolidar un model territorial metropolità insostenible de creixement sense límits. Els trans-

vasaments generen més expectatives de consum insostenible, d'especulació urbanística, de destrucció del territori, perquè fomenten alhora un ús desmesurat de l'aigua.

-Considerem que parlar de transvasament "temporal" degut a la sequera és un insult a la població barcelonina i catalana perquè no es pensa canviar el model de gestionar el consum (no es revisaran, ni limitaran les concessions a indústries, urbanitzacions, agrícoles, camps de golf, turisme de luxe,), sinó dur a terme els projectes antics i caducs..

-Considerem que l'aigua pertany, i s'ha de gestionar en cada conca corresponent. L'aigua, és un element indispensable pel reequilibri territorial i de redistribució de riquesa al nostre país.

-Manifestem que la situació actual és una oportunitat inexcusable per plantejar un canvi de model territorial i de la gestió de l'aigua, d'acord als recursos hídrics de què disposem i per cercar la utilització d'altres recursos propis que es malversen (manca de recollida d'aigües pluvials, mines i regeneració i preservació d'aqüífers, etc)

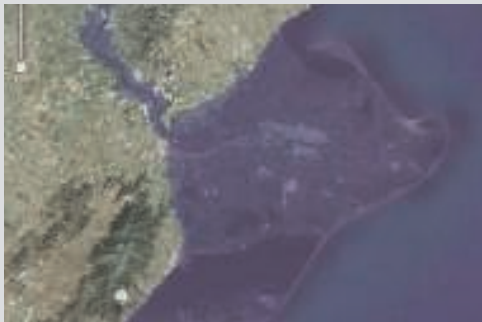
-Reiterem doncs, la nostra oposició a qualsevol transvasament, així com a la Interconnexió de Xarxes inclosa en el Decret de Sequera, el qual a més obre les portes a d'altres transvasaments, i manifestem el nostre suport a la dignitat de les Terres de l'Ebre i a la Plataforma en Defensa de l'Ebre.

Més informació:

www.nottransvasamentsbcn.blogs.pot.com/nottransvasamentsbcn@gmail.com

Imatges que valen tant com les paraules que retraten

Mentre els publicistes al servei de "la Caixa" i Agbar creaven una psicosis de sequera i de manca d'aigua de boca entre els habitants de l'àrea metropolitana de Barcelona, la gent de l'Ebre difonia estudis, pamflets, enganxines, articles, pancartes i el que fos per deixar clar la seva oposició a un projecte que continua amenaçant no la indústria de la zona, sinó la mateixa existència de la zona. La fotografia manipulada que il·lustra aquesta notícia ho deixava ben lar.

Benvinguts a l'especulació hídrica: ahir contra CiU/PP, avui contra el Tripartit

Josep Sánchez Cervelló i Adrià Grau Marro, membres de la PDE

No hi ha res pitjor que l'engany. Els components del Tripartit han preferit que passessin les eleccions per prendre una decisió antipopular perquè sabien que els hi passaria factura. Ara ja poden prendre les mateixes decisions que dissenyà el govern de Pujol i contra les que varem protestar amb tota la nostra contundència. Les raons d'abans són les d'ara. No és diferent el delictiu depenent de qui el fa. I, evidentment, ara estem més sols que abans perquè els qui llavors ens varen donar suport (PSC, ERC, IC-Verds) ara s'ajunten al PP i a CiU en el transvasament—clar que no ho diuen d'aquesta forma tan explícita, prefereixen l'eufemisme mentider que agafaran l'aigua sobrant dels canals de rec que es perd. Era el mateix argument de PP/CiU però ells volien "l'aigua que es perd al mar". No cal argumentar gaire per dir que l'aigua mai es perd, va als aqüífers o al mar on ajuda a fer nova vida i això sempre ha estat així i forma part del cicle natural de la vida. I per això els transvasaments del Segre o de l'Ebre són una amenaça pel Delta.

S'ha de fer un retret inexcusable a les esquerres catalanes. Van utilitzar la Plataforma de Defensa de l'Ebre (PDE) per expulsar Pujol del poder però no han intentat cap política alternativa amb la qüestió de l'aigua: ni millorar canonades, ni plantejar recuperació d'aqüífers, ni pràctiques de racionalització del consum.... Han fet la mateixa política de la dreta, especular, especular i

especular. Després de setmanes d'intoxicació mediàtica, tal i com van fer els Estats Units amb els seus ciutadans, per justificar la guerra del Iraq amb les armes de destrucció massiva, ara ja han trobat la solució és diu interconnexió de xarxes i és un transvasament de l'Ebre, però porta molta pressa. Tanta que no caldrà ni declaració d'impacte ambiental, com si es va fer amb les dessaladores. I es que quan la dessaladora estarà en marxa aquest transvasament no tindrà sentit. Però per a qui tindrà molt de sentit és per a La Caixa. L'obra per valor de més de 180 milions d'euros la farà Agbar, que és propietat de La Caixa, passarà pel costat de l'autopista que La Caixa en té la concessió, i serà La Caixa qui farà la ges-

tió i control de l'aigua que és transvasarà. D'aquesta manera farà de jutge i part i s'assegura que no perillera l'especulació actual en tot el complex de Port Aventura, ni en els futurs negocis que volen muntar d'aquí a res. Els ben pensants creiem que així els partits polítics podran anul·lar els deutes pendents amb La Caixa.

Per tot això:

1.- Hem de donar una resposta contundent, tant com siguem capaços, i la primera feina es anar a les mobilitzacions de la PDE. També fem una crida a la militància del PSC, ERC i IC perquè abandonin llurs formacions com varem fer amb CiU i PP i s'ajuntin a tots els ciutadans anònims que defensem la terra

i el seu futur.

2.- Hem de tractar de relançar el moviment de resistència a través de la societat civil, demanant a les associacions cíviques que donin suport a la PDE i posar-nos a la seva disposició, com varem fer la Junta d'Amics i Amigues de l'Ebre per unanimitat.

3.- La Nova Cultura de l'Aigua per la que varem lluitar i lluitem és l'antítesi d'aquest model de creixement salvatge que canvia el curs dels rius i de la natura per posar bens públics en mans privades. S'ha d'acabar o acabarà amb nosaltres. No potser que les úniques vies de comunicació ràpides a les Terres de l'Ebre siguin les que serveixen per depredar el territori en contra dels seus habitants: la xarxa d'alta

tenió elèctrica i les canonades d'aigua, quan no tenim ni AVE ni vies ràpides que ens vertebrin. No podem quedar aturats mentre depreden els recursos naturals i els ebrencs hem de continuar emigrant generació rere generació com si fòssim fills d'una terra maledida.

4.- No pot ser que les Terres de l'Ebre, i en general la demarcació de Tarragona, tinguin els projectes eòlics més massius de Catalunya, més previsions de centrals de cicle combinat i totes les nuclears (amb una darrera fuita que hem tardat cinc mesos en conèixer) i on l'empresa ha manipulat els aparells de medició radioactiva.

5.- Ningú pot creure's que el transvasament cap a Barcelona és excepcional si ens van prometre que no farien transvasament i ens han enganyat. Quina credibilitat tenen els polítics que ens representen?. Quins negocis té el conseller Baltasar? Canvia tant d'opinió sobre les piscines i el rec de jardins depenent de les cotitzacions de la borsa?.

Ara hem de tornar da lluitar sabent, com sabíem abans, que la victòria sempre requereix sacrifici i que ara encara serà més difícil, però si no ens mobilitzem serem còmplices del desastre. També hem d'estar preparats per a les calumnies, per als insults i per a les amenaces. Els que han dissenyat l'operació esperen obtenir molts beneficis i pensen que quatre desgraciats no hem de poder rebotar-los-hi el negoci. Pot ser que tinguin raó, però us animem a demostrar-los-hi que s'equivoquen.

I recordeu. "Volem polítics dignes, no compensacions!".

Multitudinària manifestació el 18 de maig a Amposta contra els transvasaments

Col·lectiu Catalunya

Milers de persones, entre 25.000 i 30.000 segons els càlculs de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE), es van manifestar el diumenge 18 de maig a Amposta en contra del transvasament de l'Ebre cap a Barcelona.

La mobilització es va produir 8 anys després de la primera gran protesta contra el Pla Hidrològic Nacional del PP, que es va realitzar a la mateixa ciutat. La marxa ha estat més multitudinària que del 28 d'octubre del 2000, quan prop de 18.000 persones es van manifestar contra el Pla Hidrològic del PP. Els

manifestants, provinents de les comarques de l'Ebre bàsicament, però també de la resta de Catalunya així com d'Aragó, van ocupar més espai als carrers d'Amposta del que van ocupar en aquella altra ocasió.

Aquesta vegada el motiu era dir "no" a la canonada que portarà aigua cap a l'àrea metropolitana de Barcelona. La mobilització va comptar amb el suport d'unes 150 entitats i associacions. Entre les organitzacions i col·lectius presents, a més de les diferents seccions locals de la PDE, hi havia la Plataforma Salvem el Gaià, la Plataforma Xúquer Viu, la Coordinadora Anti Cementiri Nuclear, la Federació d'As-

sociacions de Veïns de Barcelona, la Confederació General del Treball (CGT), la Unió de Pagesos, Ecologistes en Acció, les CUP, la Plataforma Metropolitana Contra els Transvasaments, la campanya contra el recreixement de Yesa i col·lectius diversos provinents de diferents punts de Catalunya, Aragó i País Valencià.

Un centenar de militants de la CGT es van agrupar darrera una pancarta amb el lema: "Negocis de rics i polítics = ruïna per a tothom. No als transvasaments". Els manifestants van denunciar que se senten enganyats pel govern català perquè l'any 2000 els partits que en

formen part es van oposar al transvasament que preveia el PP, i es van mostrar indignats per aquesta iniciativa, però també perquè aquesta es mantingui després de les últimes pluges produïdes a Catalunya, que han incrementat de forma destacada les reserves d'aigua dels embassaments.

Els dos lemes que van encapçaler les protestes van ser 'Els transvasaments no són la solució' i 'Terres de l'Ebre: la Catalunya enganyada'. La marxa es va iniciar al Parc dels Xiribecs, al pavelló de Fires, va passar per la delegació de la Conselleria de Medi Ambient a la ciutat i va acabar a la plaça del Mercat, on es

van portar a terme les intervencions de representants de la PDE i dels Jovens de l'Ebre entre altres, a més d'actuacions musicals.

El representants de la PDE van remarcar que el govern no pot desoir la veu de la gent, i que a partir d'ara canviarien moltes coses, i que si no s'atura la canonada, la lluita continuarà. Per a la PDE l'objectiu del govern no és pas d'acabar amb la sequera, sinó de fer les obres del transvasament de l'Ebre. Aquest nou projecte de transvasament ha servit a més per donar ales als qui també defensen el transvasament de l'Ebre a València i a Múrcia, i el del Xúquer al Baix Segura.

TREBALL-ECONOMIA

La Llei d'Educació de Catalunya no pretén altra cosa que la privatització de l'ensenyament públic pas a pas

Ara, més que mai, per la defensa del sector públic a l'ensenyament

Mor el company Paco Sánchez

SP FL de Barcelona de CGT / SS a Parcs i Jardins de Barcelona

Al matí del dijous 29 de maig del 2008 ens arribava la trista i fatal notícia de la defunció del nostre company Francisco Sánchez, després d'una llarga malaltia, a l'edat de 50 anys. Treballador de Parcs i Jardins de Barcelona, afiliat al Sindicat d'Administració Pública de Barcelona de la CGT, Paco ha sigut sempre un extraordinari referent i un exemple per a molts dels seus companys tant en la secció sindical com en el sindicat, on va exercir al llarg de molt de temps un treball sindical constant, fins i tot en aquesta última etapa de la seva malaltia.

Seria innumerable la llista de company/es que hem après a través del seu treball i del seu exemple, del seu suport continu, quasi tot el que sabem de temes de prevenció i riscos laborals. Implicat en la vida del sindicat, solidari amb els companys/es de totes les seccions sindicals i d'altres sindicats de sector, Paco era un mestre en aquest apartat de la vida sindical. Va ser ell qui va obrir la bretxa a Parcs i Jardins en qüestions de salut laboral i seguretat en el treball, fins llavors molt descuidada per l'empresa, i a partir de la seva acció sindical i els seus coneixements sempre actualitzats, la secció sindical de Parcs i Jardins ha aconseguit incomptables avanços en benefici de tots els que treballen en la dita empresa.

Excel·lent company, amic i persona, la seva pèrdua deixa en tots nosaltres un profund pesar i una empremta en els nostres cors que ens acompanyarà sempre.

Volem transmetre des d'aquestes línies el nostre sentiment a tota la seva família i en especial a la seva companya, amb qui hem tingut la sort de poder compartir grats moments amb ella i Paco en els últims temps. Fins sempre Paco i que la terra et sigui lleu.

Continua la lluita contra la Llei d'Educació

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

CGT, Ustec-STEs i Aspepc-SPS hem decidit convocar una altra jornada de mobilitzacions. Una primera concentració de protesta per al dimecres 28 de maig, a les 18 h. de la tarda, a la plaça Sant Jaume de Barcelona. I concentracions davant les seus dels Serveis territorials d'Educació a Girona, Barcelona, Tarragona i Lleida per a l'11 de juny, a les 14 h. del migdia.

El primer dels arguments de CGT, Ustec-STEs i Aspepc-SPS per defensar la protesta contra l'avantprojecte de la Llei d'Educació de Catalunya és que el problema de la privatització continua vigent i que el seu articulat inclou procediments que són passos inequívocs cap a la desestructuració de l'ensenyament públic i afavoreixen en un futur processos d'externalització i de privatització. A més de considerar insuficient el compromís d'inversió de la Llei, els sindicats també alertem que s'obren noves vies per finançar els centres privats concertats i que s'estableix un model d'autofinançament comercial dels centres públics. Tampoc ens agrada el model de direcció previst al document ja que, entre d'altres qüestions, considerem que podran seleccionar i nomenar professorat com si fossin càrrecs de confiança. I pel que fa als docents, advertim que els nous cossos de la Generalitat que vol crear el Departament d'Educació no garanteixen tots els drets laborals i administratius actuals. Això hi afegim el rebuig a un model d'autonomia dels centres basat en les direccions i en els resultats escolars, criticant la proposta d'incrementos retributius al professorat per resultats obtinguts.

Reclamem la retirada de l'articulat de la LEC

Hem vingut alertant als qui esperaven els canvis que poguessin aparèixer a l'articulat de la LEC, que potser es diluirien les grogleres afirmacions de les Bases, però no canviaria res substancial. El Departament havia insistit en la validesa d'unes Bases que no va retirar, fonamentades en el Pacte Nacional d'Educació.

- Sota el nou paraigua del Servei Públic d'Educació, obre noves

vies al finançament dels centres concertats (increment dels mòduls, finançament addicional per necessitats educatives especials, contractes programa, nous concerts), que paren la mà per rebre més diners públics mentre es mantenen com empresa privada.

- L'articulat evita pronunciar-se explícitament per la gestió indirecta de centres públics, però deixa el camí obert a través de la municipalització (com ja fa a les Llars d'infants municipals de gestió indirecta). A més, deixa en mans dels ajuntaments la primera etapa d'educació infantil, l'educació de persones adultes, els ensenyaments artístics (autèntics ventafocs del sistema educatiu) i, mitjançant conveni, els permet també ensenyaments ordinaris.

- Es mantenen els mecanismes de privatització de la gestió dels centres públics amb l'autonomia econòmica i el finançament diferenciat segons resultats.

- També la jerarquització dels centres públics a través d'una direcció professionalitzada, convertint al director en gerent de personal que colli al professorat com a la privada; i retornant als vells cossos del franquisme.

- Es desregulen les condicions

laborals: amb llocs de treball específics i de lliure designació, "carretera" docent depenent de l'avaluació del director, adscripció a zona educativa, reduccions econòmiques per interins i en els tres primers anys com a propietari...

Per aquests motius i d'altres que desenvolupem en l'anàlisi de l'avantprojecte, cal manifestar un rotund rebuig de l'articulat. La LEC -com les Bases i el Pacte Nacional- prenen com a referent l'escola concertada i es tracta que la pública la imiti (sisena hora, gestió privada, jerarquització...).

En el marc de la LOE

La LEC és conseqüència del desplegament de la LOE. Una part dels problemes i amenaces que afrontem es desprenen directament d'aquesta llei marc. Però, no li cal una llei autonòmica al govern del PP a la Comunitat de Madrid per passar un centre de titularitat pública a municipal i d'aquí a gestió privada (com a Catalunya amb les llars municipals) o, fins i tot, vendre'l, com en el cas del CEIP MA Blanco a El Álamo, redistribuint l'alumnat matriculat i el professorat públic.

I, amb la Ley de Educación de

Andalucía (LEA) aprovada a finals del 2007 (amb de CCOO i UGT) el govern socialista andalús es troba amb una vaga convocada pel 21 de maig i amb el rebuig de més del 75% dels centres al Plan de Calidad, que "incentiva" al professorat amb fins a 7.000 euros en quatre anys, en funció dels "resultats" -aprovats.

Donar continuïtat a la vaga del 14 F

La força del passat 14 de febrer que ha permès frenar el ràpid procés de privatització que pretenia el Tripartit, hem de recuperar-la per canviar l'articulat en una defensa explícita de la pública. Hi ha qui ens dirà: sí però la LOE ja hi és i té rang superior. És cert, i caldria canviar-la si aconseguim coordinar els esforços a nivell estatal, però podem imposar una altre LEC si cerquem les forces i les voluntats per fer-ho.

Maragall ha manifestat la voluntat d'entrar al Parlament el projecte de LEC abans de l'estiu. No efectuar les mobilitzacions necessàries abans aquest tràmit es completi és tornar a deixar les mans lliures a la conselleria per tirar endavant els plans privatitzadors de l'ensenyament. Deixar aquest articulat pendent de futures negociacions és perdre l'objectiu de la vaga del 14. Perquè fins i tot els marcs de negociació no són els de la vaga, sinó el Pacte Nacional d'Educació -amb els patrons privades- i la nova Mesa Sindical, que incorpora sindicats de la privada i del professorat de religió -cap dels quals no es va enfrontar a les Bases-, manipulant la representació del professorat de la pública en lluita -canviant majories i exclouent la CGT- per a posar la «negociació» de les nostres condicions laborals i de l'educació pública en les seves mans.

Més informació:

Enllaços a llocs web per tal d'accedir a l'articulat de l'avantprojecte de la Llei d'Educació de Catalunya i al butlletí de la Federació d'Ensenyament de CGT on se n'analitza el contingut.
http://www.cgctcatalunya.cat/cgten/se/IMG/pdf/Articulat_LEC-280408.pdf
http://www.cgctcatalunya.cat/cgten/se/IMG/pdf/LEC-articulat_0508-color.pdf

ENTREVISTA

Secció Sindical a Estampaciones Sabadell Essa Palau

‘Ens vam mostrar com a gent realista, sincera i farta de ser pressionada’

Col·lectiu Catalunya

- A què es dedica l'empresa Estampaciones Sabadell Essa Palau i com es va formar la secció sindical?

- Estampaciones és una empresa auxiliar del sector de l'automòbil, majorment dedicada a l'estampació de xapa, soldadura i acoblament. La nostra secció sindical es va formar en una situació problemàtica d'unificació de dues plantes productives, una planta situada a Polinyà i una altra a Palau, que és en la qual estem actualment. Al final d'aquesta unificació es van realitzar les eleccions de la representació dels treballadors en les quals CGT es va presentar com un sindicat alternatiu i amb la finalitat de treballar per a la defensa dels treballadors i els seus drets. Gràcies a tots els que es van adonar que a Estampaciones sorgiria un sindicat lluitador, ens vam mostrar com a gent realista, sincera i farta de ser pressionada. Com a resultat d'aquesta campanya electoral aconseguim tres representants i un delegat. Aquesta confiança dels votants ens ha dut a una lluita de fre a la pèrdua dels drets dels treballadors que en un conveni del metall signat pels sindicats majoritaris hem hagut d'intentar millorar aconseguint frenar la caiguda directa dels nostres drets. Ara tenim per davant gairebé tres anys més per millorar els nostres llocs de treball i intentar, per tots els mitjans possibles, que els treballadors d'Essa Palau treballin amb dignitat sense el constant atac de l'empresa per a desestabilitzar la unitat de tots els treballadors.

- Quines són les problemàtiques laborals més freqüents que afecten als treballadors a Essa Palau?

- Actualment la problemàtica més usual és la precarietat del lloc de treball. La manipulació i el treball repetitiu associat amb les pressions d'alguns comandaments originen malestar i un alt nivell d'absentisme que per la gran passivitat de l'empresa cada vegada costa més de solucionar. Des de la nostra secció sindical intentem millorar aquestes problemàtiques laborals,

però davant la falta de col·laboració de l'empresa no ens queda més remei que denunciar aquestes situacions en els corresponents organismes oficials.

- Com s'organitza la secció sindical i com és la resposta dels treballadors?

- Actualment la nostra organització depèn gairebé sempre de les nostres instal·lacions a la CGT de Sabadell on ens reunim amb certa regularitat per que des que estem constituïts (fa ja un any) l'empresa encara no ens ha dotat de la nostra sala sindical on poder reunir-nos i atendre correctament als treballadors que sol·licitin algun tipus d'informació o ajuda. Per la nostra pàgina a Internet i per notes informatives a més de personalment, vam procurar estar sempre en contacte amb tothom que necessiti la nostra ajuda i assessorament. També, amb certa regularitat, convoquem assemblees per a afiliats i simpatitzants, també a la CGT de Sabadell per a informar de la situació actual d'esdeveniments i negociacions, a més de recollir qualsevol inquietud i preocupació que tinguin els treballadors. Cada dia que passa veiem un gran suport per part de la plantilla, que igual que nosaltres, està preocupada per la situació de crisi econòmica. Aquest suport ens dona confiança

per a seguir lluitant i fer la nostra labor tan bé com sigui possible.

- Com és l'actitud dels sindicats majoritaris cap a la Secció Sindical de la CGT?

- En aquesta empresa el sindicat majoritari és CCOO. Aquest sindicat ha estat sempre gairebé l'única representació en el comitè ja que anteriorment estaven en majoria i la UGT en minoria. Amb la unificació de les dues plantes, sembla que no s'han adonat que som quatre sindicats i miren d'imposar el seu criteri, que en algunes ocasions gairebé ens duu a la pèrdua de drets ja adquirits pels treballadors. Ara, la CGT té representació i haurien de contar amb nosaltres, amb tots els treballadors als quals representem i amb els quals tot i ser d'un altre sindicat veuen en nosaltres una sortida més clara, sobretot en situacions conflictives. Sabem que a causa de la nostra claredat, veracitat i dignitat la CCOO faria tot el possible perquè la CGT no estigués representada en el comitè d'Estampaciones però, ara com ara, estem aquí i cada vegada més consolidats.

- Podeu explicar exemples pràctics de la precarietat laboral a Essa Palau?

- Com a exemples pràctics importants tenim els següents:

- Els ritmes de treballs són molt alts amb el que el personal de taller ha de patir cada dia un constant sobreesforç físic i mental que no ajuda molt al benestar en el seu lloc de treball.

- La falta d'instal·lacions adequades per a exercir el treball, com són les extraccions de fum amb unes temperatures excessivament baixes (sobretot en una de les naus).

- El soroll en premses.

- La falta de seguretat en alguns llocs de treball.

- La constant lluita contra l'actuació inadequada de la Mútua i l'empresa.

- Els constants moviments de personal entre seccions sense preavisos ni formació adequada.

Segurament ens deixem molts més exemples de precarietat ja que cada treballador coneix els inconvenients amb què es troba al seu lloc i és el que s'ha d'intentar solucionar.

Actualment, després d'unes negociacions bastants conflictives i difícils sobre la millora del conveni provincial del metall, ja estem per fi bolcats en el treball en les diferents comissions de treball i amb la col·laboració de tots esperem acabar aquesta legislatura amb la tranquil·litat d'haver realitzat la nostra comesa en defensa dels treballadors d'Essa Palau.

LA MIRADA INDISCRETA

El Batxillerat nocturn

Emili Cortavitarte Carral

A finals d'abril, un responsable del Departament d'Educació va comunicar a la Junta de Directors de Secundària que no s'obriria la preinscripció per a 1r de batxillerat nocturn. L'allau de cartes de protesta, la recollida de signatures, la petició de reunió sindical urgent, la convocatòria de vaga de professorat i alumnat pel 14 de maig (sense CCOO i UGT) van canviar la posició inicial del Departament de supressió pura i dura per una reducció selectiva de centres.

Dels 46 centres que fan batxillerat nocturn, només 26 podran matricular alumnes de 1r pel curs vinent. I pràcticament tots perden cursos de 2n. Si tenim en compte que el Departament té preparat un decret de batxillerat (al qual no ha incorporat cap de les demandes sindicals) que li permet tancar el batxillerat (diürn i nocturn) en tots aquells centres de secundària que no tinguin la matrícula suficient per oferir les dues modalitats, el curs vinent la llista pot reduir-se a una dotzena.

En un article d'opinió a "El País", el conseller Maragall oferia unes quantes de les seves mentides i contradiccions habituals (baixa matrícula, alumnes que treballen, mínims d'alumnes per grup-classe -45 o 50 en les matèries comunes, quina excel·lència!-, mateixos centres, grups i docents en els últims anys... o la guinda: l'educació a distància permet oferir estudis a tothom) per justificar mesures antisocials i plantejaments economicistes i privatitzadors.

Seria propi d'un govern progressista fer promoció i difusió del batxillerat nocturn quan hi ha un baix percentatge de seguiment dels estudis postobligatoris, un important nombre de joves que s'endinsen en el treball precari amb molt poca formació i una taxa important d'immigrants joves amb estudis per convalidar. No n'és que s'elimini l'oferta pública i es culpabilitzi a la manca de demanda.

Tampoc, que es presenti l'ensenyament a distància com a alternativa (no tothom té accés a internet, molts alumnes necessiten el contacte quotidià amb el professorat) quan poden ser complementaris. A més la futura Llei d'educació de Catalunya planteja la possibilitat que els estudis postobligatoris a distància puguin ser privatitzats.

L'oportunitat de fer batxillerat nocturn i tenir una projecció important en aquest país sembla que s'ha acabat amb Monilla i De Madre, no sigui que qualsevol vulgui ser president o diputada.

L'ALTRA REALITAT

Predicar amb l'exemple

Pepe Berlanga

Una dona pot ser ministra de Defensa? Que no està preparada per a tanta responsabilitat... Que és molt jove... que per a ministra de l'Habitatge no estava malament... tot i que no dèiem que era jove! Que a més és catalana. I per a acabar d'arrodonir el disbarat, està embarassada! Tot això ho heu sentit a dir aquests dies.

Tots aquests impropis han estat airejats. Tothom capaç d'emetre un judici l'ha manifestat.

Però, inclús sent importants els esdeveniments desencadenats, no ho és menys que la persona a la qual s'ha encomanat aquesta responsabilitat serà mare pròximament i encararà, com moltes altres treballadores, la crua realitat del món laboral davant la disjuntiva de triar entre una maternitat més o menys responsable i un futur professional prometedor.

Sota el rimbombant nom de Pla integral per a la conciliació de la vida personal i laboral en l'Administració, conegut com a Pla Concilia, els funcionaris disposen de diverses providències per fer compatible la conciliació de la vida laboral i la familiar.

Per tant, la ministra, com a funcionària, tindrà l'opció de flexibilitzar el seu horari: treballar setmanalment 27,5 hores o disposar d'un horari flexible i un permís de paternitat de deu dies; acumular permisos de paternitat / maternitat / lactància amb vacances; substituir el permís de lactància per ampliació de la baixa per maternitat; a la reducció de jornada per fills menors de 12 anys; a modificar el seu horari laboral per conciliar; a les famílies monoparentals; a reduir jornada per atendre familiars per malaltia molt greu durant un mes, retribuït; a excedència per a cura de fills o persones dependents; a tres anys per a cura de fills i familiars; al manteniment del mateix lloc durant dos anys; que si el part és prematur el permís de maternitat es computi a partir de la data de l'alta hospitalària; a la formació continuada, el que li permetrà rebre cursos de formació durant els permisos o excedències...

És a dir, un ampli ventall de facultats per trencar aquella màxima que diu que: "no poder conciliar vida professional i familiar és la primera causa d'abandonament de les dones directives".

Després de la ministra Chacón tot serà més fàcil. Cap companya serà repressaliada per exercir una maternitat compromesa. Serà més fàcil conciliar la nostra vida professional, familiar i social. Els empresaris admetran aquest acte amb total naturalitat. O no.

Contra la supressió del batxillerat nocturn

Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

Davant la decisió de suprimir els estudis nocturns de Batxillerat, per part del Departament d'Educació, els sindicats CGT, USTEC-STEs, AS-PEPC-SPS vam convocar el professorat a manifestar la nostra oposició a aquesta mesura regressiva i a impedir aquesta nova agressió contra l'ensenyament públic.

Les mobilitzacions es van iniciar el 6 de maig amb la convocatòria, conjuntament amb sindicats d'estudiants, de concentracions a la plaça de Sant Jaume de Barcelona i plaça Imperial Tàrraco de Tarragona. El 8 de maig, es va portar a terme una assemblea de professors/es de nocturn a l'IES Balmes de Barcelona. I el 14 de maig es va convocar una jornada de vaga del professorat de batxillerat nocturn i es va realitzar

una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona a la que van assistir unes 500 persones.

No a la supressió del batxillerat nocturn

A l'unilateral i antisocial projecte de Decret del Batxillerat del Departament d'Educació, s'afegeixen les instruccions donades pel departament d'Educació als instituts que feien nocturn perquè no matriculin cap alumne de 1r pel curs vinent.

El mateix Departament reconeix que hi ha 4.900 alumnes que fan batxillerat nocturn i uns 1.700 que el fan a distància. No obstant, basant-se en uns suposats resultats, segons els quals en el primer cas el percentatge d'aprovat és d'un 40% i en el segon d'un 60%, el conseller Maragall vol donar per acabada l'experiència del Batxillerat nocturn a Catalunya i potenciar el model de l'Institut Obert de Ca-

talunya (IOC), amb quatre centres de suport a les capitals de demarcació.

En realitat, la proposta del Departament d'Educació respon als mateixos criteris elitistes i economicistes que tota la reforma del Batxillerat i de la futura LEC.

Al conseller Maragall i al Govern de la Generalitat no els preocupa en absolut que 5.000 o més joves catalans treballin i vulguin estudiar el batxillerat amb un sistema presencial. Són treballadors i treballadores (majoritàriament en precari) i fills i filles de treballadors i no estan disposats a invertir unes dotacions i uns professors/es en ells i elles.

Aquests alumnes mai no arribaran a l'excel·lència, tan desitjada i ponderada pel conseller.

CGT Ensenyament es posiciona en contra d'aquesta mesura i reitera la seva crítica global al projecte de Decret de Batxillerat que supo-

ra models diferenciats de centres de secundària, menys equitat per l'alumnat, ratios més altes, reducció de plantilles i desplaçaments forçosos de professors/es.

En resposta a les mobilitzacions produïdes, el conseller d'Educació va rectificar parcialment, anunciant que el batxillerat nocturn es mantindria en una part dels centres on es portava a terme. Des de CGT seguim defensant la continuïtat del batxillerat nocturn en la totalitat dels centres on s'ha vingut realitzant.

Recomanem que, en espera de saber com acaba, els centres obrin igualment la pre-inscripció per primer de batxillerat nocturn del proper curs.

Més informació al web de la Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya, on també trobareu models de carta de protesta que podeu enviar a diferents organismes: www.cgtcatalunya.cat/cgtense

OPINIÓ: No tanqueu l'aixeta de l'educació pública dels adults

Mesa per l'educació pública de persones adultes de Catalunya

Des de la Mesa de l'educació pública constatem:

- Que l'endarreriment històric de l'educació de les persones adultes a Catalunya empitjora respecte de la mitjana europea. Tan sols un 3% segueix un curs de formació enfront del 10% d'Europa. Amb l'increment de la població a Catalunya no només ha crescut la demanda de formació de persones adultes sinó que el sector públic cobreix un percentatge cada cop menor de les necessitats.

- L'incompliment dels compromisos del Departament d'Educació, signats el maig de 2005, per arribar aquest curs a atendre el 5% de la població adulta.

- Que hi ha llistes d'espera no ateses. A Girona va motivar una vaga del professorat per aconseguir mig mestre més; a Sant Boi les traves burocràtiques van impedir atendre un curs de preparació per a la prova d'accés; a l'AFA Alarona de Mataró era més llarga la llista d'espera que la d'alumnes matriculats, la majoria immigrants. Això demostra que l'administració no considera l'educació de les persones adultes com un dret.

- Que aquesta la manca de recursos es dona sense que el Departament compleixi una part dels compromisos com fer una campanya per promocionar l'educació pública de les persones adultes.

- Que el Departament anuncia que al proper curs congela el nombre de professorat, per la qual cosa

es perpetua aquesta situació. No augmenta el nombre global de grups.

- Que per imposar-ho, el Departament vol acabar de decidir els cursos i grups pel proper curs amb urgència, sense valorar la dinàmica pròpia de les persones adultes, com fan altres ensenyaments públics com les escoles d'idiomes.

- Que aquesta situació de manca de recursos i professorat es manifesta també als centres públics de persones adultes que hi ha als centres penitenciaris i que depenen del Departament de Justícia. Ni s'han traspassat al Departament d'Educació com era el compromís, ni

s'ha fet cap esforç per incrementar els recursos; mentrestant, la xifra d'interns/es va augmentant.

- Que el Departament d'Educació potencia el desmantellament de l'educació pública de persones adultes privatitzant l'oferta educativa i externalitzant cursos via subvencions tancades a les entitats sense ànim de lucre.

Per tot això demanem:

- 1.- Que la Generalitat reconegui l'educació per a persones adultes com un dret i posi els recursos necessaris per atendre la demanda.
- 2.- Que es traspassin íntegrament els centres educatius dels centres penitenciaris al Departament d'E-

ducació i es reconegui el dret a l'educació dels i les internes.

3.- Que un Govern que s'anomena d'esquerres potencii decididament l'educació pública de les persones adultes tal com s'havia compromès quan era a l'oposició, donant prioritat a les necessitats de la gent treballadora d'aquest país.

4.- Que la Generalitat impulsi l'educació pública de les persones adultes amb campanyes d'informació a la població a través dels mitjans de comunicació.

5.- Que pel proper curs hi hagi increment de professorat per avançar en un pla d'impuls de l'educació de persones adultes que contempli:

- La creació d'un centre públic d'educació de persones adultes en els municipis de més de 20.000 habitants on encara no n'hi ha.

- La transformació de les aules actuals en centres.

- L'ampliació de l'oferta educativa amb el nombre de grups suficient per tal de cobrir les diverses necessitats recollides pels centres. Desdoblament de grups per atendre les llistes d'espera.

6.- Un procés i un calendari de matriculació adequats a les persones joves i adultes, que no es tanqui fins el setembre (com passa a les EOI), amb la possibilitat d'adaptar l'oferta. Flexibilitat per anar donant resposta a la demanda viva.

7.- Un compromís de negociació amb la representació del professorat del pla d'impuls.

Per tot això vam convocar un acte-concentració en defensa de l'educació pública de persones adultes el 22 de maig a Barcelona.

Risc de col·lapse a l'aeroport del Prat

Col·lectiu Catalunya

El comunicat el 2 de maig on alertaven del risc de col·lapse de l'aeroport del Prat per la precarietat existent al servei de terra. CGT i CEHSA es queixen que les empreses paguen tard i malament i que no respecten les condicions de la subrogació

Segons denuncien els dos sindicats, a l'estiu l'aeroport del Prat viurà una situació de col·lapse que es podria equiparar a la que va patir fa gairebé dos anys per la vaga que el va paraitzar, en plena operació sortida de l'estiu. Però en aquesta ocasió no serà per la voluntat dels treballadors sinó per la precarietat amb què es desenvolupa el servei d'assistència a terra, l'anomenat handling. Això és el que vaticinen dos dels sindicats amb representació a les empreses de handling, CGT i CEHSA, que denuncien des de fa mesos les males condicions laborals. Iberia va perdre el juliol del 2006 el servei d'assistència a terra del Prat, i ara el comparteix amb Newco, Groundforce i Flightcare. Els sindicats es queixen de sous baixos, incompliments a l'hora de pagar i nul respecte per les condicions de la subrogació.

Els sindicats denuncien que les empreses de vegades no paguen les hores nocturnes ni respecten les condicions que tenien els treballadors que Iberia va subrogar a Groundforce, Newco i Flightcare. Això obliga part del comitè a revisar cada mes les nòmines, perquè

moltes estan malament. També es queixen d'incompliments de la llei de riscos laborals, com el fet que els tractors per traslladar les maletes no tenen un servei de manteniment tot i que estan en funcionament durant 15 hores al dia els 365 dies de l'any.

Els dos sindicats remarquen que s'ha arribat a l'absurd d'eximir els treballadors de portar uniforme, ja que un empleat ha de perdre mitja hora si ha d'anar a recollir els guants des de la terminal A fins més enllà de la terminal C. Als em-

pleats que van ser subrogats d'Iberia no se'ls respecten alguns dels drets que ja tenien, com el de gaudir d'un determinat nombre de vols. Dues persones descarreguen l'equipatge de tres avions quan abans que Iberia perdés el servei de terra hi havia tres empleats per fer la mateixa feina en un avió. Hi ha empleades amb reducció de maternitat que tenen problemes per mantenir l'horari que desitgen. I els sous oscil·len entre els 1.450 euros que cobra un subrogat d'Iberia i els 850 que cobra un contrac-

t recentment. La mobilitat laboral és tan gran que la gent ja ni s'apren el nom del que té al costat, assenyalen des de CGT i CEHSA.

Els sindicats reclamen que les companyies posin fi a aquesta situació i assenyalen AENA, l'organisme públic que gestiona els aeroports estatals, com el responsable últim del mal funcionament del servei de terra, ja que va donar la concessió del handling a les empreses més barates, i aquestes empreses estan incomplint la llei per poder fer front a l'activitat.

QUI PAGA MANA

Ocupant fàbriques

Vicent Martínez

L'altre dia llegia que l'activista comunista italiana Rossanna Rossanda en el seu nou llibre -unes memòries de la seva vida política a l'esquerra del PCI d'una de les fundadores i directora de l'empresa cooperativa que edita la revista comunista "Il Manifesto"- parla de maig del 68. Més enllà dels universitaris -explica- els obrers també es van tornar "revolucionaris" i van ocupar fàbriques. Aquelles accions van servir per negociar convenis i millorar notablement les condicions laborals de la classe treballadora. Cinquanta anys abans també s'havien ocupat fàbriques per part dels treballadors. En part, el feixisme de Mussolini va ser una reacció a l'extensió de les idees collectivistes i revolucionàries en la classe treballadora.

Durant la Guerra Civil espanyola molts burgesos havien emigrat de la zona republicana i això va donar ales a l'ocupació de fàbriques i els treballadors van passar a gestionar democràticament la producció a partir de l'autogestió i el cooperativisme impulsats pels ideals de l'anarquisme. Aquells fets són l'assaig més aproximat del que podria ser l'anarquisme en l'àmbit econòmic. El treballador deixa de ser una peça de la producció que no decideix res a ser la base de l'empresa: una empresa democràtica en què una persona és un vot.

Abans d'això és conegut el crit dels jornaleros agraris: la terra per qui la treballa. O les ocupacions de terres al Brasil per part dels Sem Terra, que reclama per als treballadors el paper clau en l'empresa i en l'economia: una economia democràtica, local i autogestionada.

Aquest debat, però, no està present al si del moviment obrer: ni el reformista, ni el revolucionari. Aquest darrer està més ocupat fent el paper de socialdemòcrata radical que haurien de fer els reformistes negociant convenis més dignes que plantejant debats que siguen realment trencadors com ara el de la democràcia a l'empresa, el cooperativisme o la renda bàsica, etc. Potser per falta de recursos o de gent suficient per fer arribar aquest missatge, ho desconec. Però la manca hi és ahí.

Seria un disbarat, ara mateix, obrir una mani de l'1 de maig demanant als treballadors ocupar les fàbriques o demanant una economia autogestionària: més que res perquè no hi ha una majoria convençuda, però sí que podríem intentar iniciar el debat per mirar de convèncer-los. Ocupem les fàbriques: fent-nos nostres les empreses i democratitzem l'economia.

Els sindicats de Seat van convocar aturades per la saturació de càrregues de treball a Martorell

Col·lectiu Catalunya

CGT, CCOO i UGT van convocar aturades de mitja hora per torn, el passat 5 de maig, en els dos tallers de la fàbrica de Seat a Martorell, per poder informar la plantilla de la situació de saturació d'algunes càrregues de treball.

En un comunicat els tres sindicats expressaven la seva preocupació per la saturació de les càrregues de treball, en especial a l'àrea de muntatge, que s'ha vist agreujada amb el llançament del nou model Ibiza a causa de la retallada del temps d'acoblament, ja la direcció de Seat s'havia fixat l'objectiu de reduir el temps de fabricació del nou Ibiza de les 27 hores actuals a 18.

Per informar de la situació i dels passos que s'havien de donar en el futur, els sindicats van convocar els treballadors a assemblees, el que va suposar la paralització de la producció en aquestes zones de la fàbrica entre les dotze i dos quarts

d'una del migdia; entre les quatre i dos quarts de cinc de la tarda i entre la mitjanit i dos quarts d'una de la matinada.

Seat modifica les condicions de muntatge davant les queixes sindicals

Després de les aturades de vint minuts durant els tres canvis de torn de la jornada, els sindicats van aconseguir que es reunís la comissió de productivitat de l'empresa, amb representants sindicals i de la direcció, per modificar les condicions de muntatge.

Amb la mobilització es va aconseguir que Seat tinguí en compte no només una millora de la productivitat, sinó també la fatiga que pot comportar una càrrega de treball massa forta, així com la necessitat de la plantilla d'adaptar-se a nous processos. Segons els sindicats, el nou Ibiza compta amb peces més compactes que, tot i necessitar menys operacions de muntatge, requereixen una certa formació.

Els remolcadors del port de Barcelona podrien anar a la vaga

STMM-CGT

El 29 d'abril es va celebrar una assemblea de treballadors de remolcadors de les empreses de remolc del port de Barcelona UTE SAR Remolcadores SL i Rebarsa. L'assemblea va ser convocada per a trobar i autoritzar possibles mesures de pressió per part dels treballadors i donar així una resposta a la intransigència i poca aptitud negociadora que està demostrant la patronal en la taula negociadora del que ha de ser el XVIII Conveni Provincial.

Per part dels treballadors es va posar sobre la taula el dret a exercir el dret de vaga, en el cas de no arribar a un preacord en les pròximes reunions de la taula negociadora on s'accepti per part de les empreses la concessió d'uns mínims que garanteixin el manteniment del seu poder adquisitiu durant els quatre anys de la vigència del conveni. Així mateix, s'exigeix que no es modifiquin les condicions de treball en relació a la jornada i el nombre de tripulants per vaixell. El resultat de la votació secreta en l'assemblea, que autoritzava al comitè a presentar el preavis de vaga si no s'arribava a un acord, va ser de 47 vots a favor, 4 en contra i 3 en blanc.

Després de quatre mesos de negociació, la part social ha cedit considerablement en les seves peticions inicials sense veure, però, cap correspondència digna d'esment de l'altra part. Ni tan sols no s'ha acceptat una de les peticions de la part social que en principi no hauria de suposar un cost econòmic significatiu per a les empreses, mentre la seva intenció no fós un expedient de regulació d'ocupació per una banda important de les plantilles.

Això confirma que les intencions de l'empresa, quan l'administració

marítima ho permeti, són les de reduir el nombre de tripulants per vaixell, de tres (actuals) a dos, amb una finalitat que és exclusivament economicista i creat, amb aquesta situació, d'acord amb el parer de la secció sindical i vist amb la perspectiva que dona l'experiència del dia a dia, una gran inseguretats per al remolcador i la seva tripulació, per

al buc remolcat i per al propi port i el medi ambient.

És paradoxal el fet que uns vaixells nous, de major potència i envergadura, amb una complexitat tecnològica que més aviat els fa més insegurs (donada la gran quantitat d'avaries, sobretot de naturalesa informàtica i electrònica que s'han produït en aquests tres últims

anys, i que se solucionen fent funcionar els comandaments "en manual" per part de la tripulació), pretenguin ser tripulats amb només dues persones.

L'opinió de la majoria dels professionals amb centenars o milers de maniobres viscudes a les nostres esquesnes, és que aquests nous remolcadors han de ser tripulats al

menys amb quatre persones per a garantir uns mínims de seguretat davant situacions imprevistes i evitar accidents en el port de Barcelona, que poden arribar a ser catastròfics donada la naturalesa de la càrrega de molts dels bucs amb els quals es maniobra; gas, petroliers, productes químics, portacontenidors de gran envergadura, etc.

Mòbing al FNAC—El Triangle de la plaça Catalunya de Barcelona

Relació amb els Mitjans de Comunicació de CGT- Barcelona

L'inspector de Treball Javier Crespán, especialista en casos de mòbing, ha aixecat un requeriment contra l'empresa FNAC-El Triangle de plaça Catalunya, en el qual es diu: "En conseqüència el criteri de l'Inspector que subscriu és que XXX ha estat sotmès a un procés d'assetjament moral en el treball".

És el primer cas que surt a la llum en aquesta empresa per assetjament. El FNAC-El Triangle té una plantilla de 240 treballadors, però per aquests llocs de treball en els últims

anys hi han passat més de 1.000 treballadors i és difícil trobar-ne amb una antiguitat superior a un any. Els treballadors opten per marxar de l'empresa abans que acudir a la inspecció de treball o als tribunals.

El 22 de desembre del 2006 el comitè d'empresa, format en la seva totalitat per nou delegats de la CGT, va denunciar l'empresa per casos de "mòbing". Després de 16 mesos, l'abril de 2008, les acusacions han quedat plenament demostrades.

Diversos treballadors van declarar davant l'inspector sobre la situació de pressió que es viu a l'empres

sa. La majoria eren treballadors que s'havien vist obligats a marxar de la mateixa per haver sofert també situacions desagradables, a més de per els membres de CGT que estan en el comitè d'empresa.

La persona afectada va presentar informes mèdics entre els quals es troben el procediment Leymann Inventory of Psychological Terrorization (LIPT), que és el baròmetre mèdic que s'utilitza per a detectar els casos de "mòbing".

La CGT denuncia que darrera de la façana de simpatia i de lloc agradable que transmet FNAC-El Triangle, s'hi amaga una empresa amb una organització pobre del treball i

una política de recursos humans que xoquen constantment amb la legalitat i qui, entre d'altre, es caracteritza pels següents trets: una alta rotativitat en els diferents llocs de treball, sancions injustificades i arbitràries, no compliment de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, no realització de l'avaluació de Riscos Psicosocials, insuficiència crònica d'una plantilla que no genera antiguitat, sobre càrregues de treball, etc.

En resum, FNAC-El Triangle és una empresa que actua constantment sense manifestar respecte envers als seus treballadors ni tampoc cap a la legislació laboral.

ERO a Appliances Components Companies SA

Secció Sindical en A.C.C -
Unidad Hermética

La direcció de l'empresa Appliances Components Companies SA, l'antiga Unitat Hermética, va plantejar en una reunió del 9 d'abril que presentarà un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) davant de la Generalitat, al Departament de Relacions Laborals. L'ERO afectarà un total de 478 treballadors i treballadores del centre de producció de Sant Quirze del Vallès que són la planta de producció i el magatzem denominat C.R.P., Cajas Unitarias i Unidades Condensadoras; no quedarà afectada la planta de Cervera (Lleida) i 138 treballadors i treballadores, en la seva majoria pertanyents a administració i alguns de taller.

Segons l'empresa, aquest expedient és conseqüència del descens de la producció, per la manca de comandes dels clients, un descens xifrat al voltant del 30%. Amb aquesta mesura, l'empresa aconseguirà un estalvi salarial proper a 1,8M d'euros, el que permetria neutralitzar les pèrdues i no augmentar-les més.

Hi hauria un període total d'afectació de 54 dies, que quedarien distribuïts en 9 dies cada mes, de maig a novembre de 2008, quedant fora el mes d'agost.

Després de la venda de patrimoni i els múltiples ERO signats per

la majoria del comitè, l'empresa incompleix el Pla de Viabilitat 2006 a què es va arribar per un acord entre la Coselleria de Treball i Indústria de la Generalitat, el Ministeri d'Indústria, el Grup ACC i la representació dels treballadors. EL Pla no el compleix pel que fa a la inversió en maquinària i el finançament per part de les diferents administracions, tant ajuts per desenvolupar l'I+D+i o en crèdits reemborsables, segons les normes reguladores dels programes ministerials, junt amb la part aportada pels treballadors en conceptes de pèrdues salarials. Davant d'aquest panorama ens trobem que l'empresa té una planificació empresarial nefasta, amb pèrdua constant de clients per les males formes cap a aquests i per la baixa qualitat dels

seus productes a causa del deteriorament dels processos de control de qualitat.

Per un altre costat, veiem que part de les seves peces vindran semiacabades d'Itàlia, realitzant la inversió que haguessin hagut de fer a la planta, pel que deixaran de ser totalment independents en tot el procés productiu.

Prendre aquesta nefasta planificació només cal veure les prop de nou mil 9.000 hores extra que es van fer en el primer trimestre del 2008 i els 40 contractes eventuais. Segons la CGT, tot això és excessiu i és fruit de la ineptitud de l'actual direcció.

Després d'un calendari de reunions, ja fossin a Relacions Laborals o a la fabrica amb la direcció o amb l'inspector, es va arribar a una

última proposta final inamovible de l'empresa, disposada a pagar el 100% de les pagues extres. Encara que és cert que reduiria el nombre de persones de manteniment al 50% i caixes unitàries i unitats condensadores al 100%, aquesta mesura obeeix a necessitats pròpies per abastir les comandes dels clients, que ja tenien "in mente" desafectar l'expedient.

La secció sindical de la CGT té clar que l'ERO és nefast perquè significa que no tindran comandes per poder treballar tota la plantilla, reduint el seu salari i enviant-los a l'atur amb el futur fosc que els espera avui. Malgrat que la direcció els comunica que el tancament no és la seva intenció, tot esperant una reactivació del mercat i continuen apostant per l'empresa, la CGT veu el futur incert i pensa que la problemàtica podria anar més enllà. En aquest moment, encara que no els agradi, només es pot buscar la situació menys perjudicial per als propers set mesos. La situació és dolenta, no consideren cap opció bona i pensen que és oportú triar la més favorable a la plantilla.

Després d'això, es va portar la plantilla a una votació en urnes i es va decidir per un percentatge del 59,36% acceptar la proposta de la direcció, assenyalant que hi va haver un percentatge de no acceptació del 38,30%.

QÜESTIÓ DE JUSTÍCIA

Un matí qualsevol, a un jutjat qualsevol

Diana Reig i Baiget, advocada, i Francesc Arnau i Arias, advocat, membres de DALP

Aquell matí vam anar cap als jutjats de Badalona. Defensàvem una senyora que havia estat agredida per un jove, veí i nebot del seu marit difunt. Un judici ràpid de faltes. Vàrem anar-hi un advocat, una advocada, la filla de la senyora -també cosina germana de l'agressor- i el marit d'aquesta última. Com que vam arribar relativament aviat, vam aprofitar per entrar a la sala de judicis, per fer ús del dret a l'audiència pública, aquest dret constitucional tan poc utilitzat.

A la sra. jutgessa i a la sra. fiscal els va sorprendre la nostra entrada a la sala. Fins i tot al denunciante li va sorprendre això de l'ús del dret a l'audiència pública. Li va sorprendre perquè és un denunciante habitual, un "denunciante professional", dels que es guanyen la vida -o un extra-fent de denunciante, que co-neixen bastant bé el funcionament dels jutjats i tampoc s'hi troba normalment amb això que hi hagi un públic que el controla... però tampoc s'hi va oposar, menys mal!

Aquest "habitual", que deia ser responsable d'un gran centre comercial, estava allà plantat, amb un bon feix de denúncies per furt. Les persones denunciades no compareixien i així s'anaven enllaçant judicis, un darrere l'altre. Però en una d'aquestes vistes sí que va aparèixer el denunciante, acompanyat d'una intèrpret de romanès. L'acusaven d'haver furat una safata de carn d'aquest centre comercial.

La sra. fiscal va començar a fer-li una sèrie de preguntes: vostè va robar aquesta safata de carn? -sí. Per què ho va fer? - perquè tenia gana. Vostè treballa? -No. Rep algun tipus d'ajuda? -No. Sembla que aquestes preguntes anaven encaminades per a justificar una absolució, en base a l'eximent total de l'estat de necessitat, però NO! La sra. fiscal només va saber argumentar una atenuant pel que a aquest senyor el van condemnar a una pena multa de un mes a raó de dos euros diaris i això significa que si no paga compleix fins a dos mesos de presó.

El "nostre judici" va resultar ser l'últim senyalat per aquell matí, amb sentència absolutòria que legitima l'agressió del jove de trenta anys, "que venia del gimnàs" contra la senyora de seixanta anys d'edat, "que anava a fer el dinar".

Com deia en Múmia Abu Jamal, en el seu últim article, allò sorprenent és que es faci justícia en les sales de justícia.

Continuen les aturades en venda de bitllets, informació i atenció al client a l'empresa ADIF

Sindicat Federal
Ferroviari de la CGT

El personal de venda, informació i atenció al client de la direcció executiva d'Estacions d'ADIF ha estat cridat a la vaga en tota la xarxa cada divendres des del 4 d'abril, dates a les que s'hi van afegir els dies 30 d'abril i 4 de maig, en seguir sense atendre's les reivindicacions del col·lectiu després de la ratificació del primer conveni col·lectiu d'ADIF signat per l'empresa, CCOO, UGT, SCF i SF.

El passat mes de desembre de 2007, CGT desconvocava les aturades previstes per a facilitar les negociacions del conveni, però com que finalment no s'hi han plasmat les reivindicacions del col·lectiu s'han reprès les mobilitzacions.

Les aturades es vénen desenvolupant tots els divendres entre les 20 i les 23 hores de forma indefinida, i amb un suport majoritari del personal cridat a les aturades.

Les causes que motiven la convocatòria són les següents:

- 1.- Falta de personal i progressiva reducció i privatització de llocs de treball, que incideixen negativament en la qualitat del servei a l'usuari del ferrocarril. Paralització de les privatitzacions i la recuperació per part de ADIF d'aquestes càrregues de treball.
- 2.- Millora de les condicions actuals de treball, seguretat i salut, valoració del treball a torns i del treball en diumenges i festius, a més, incloure el menyscapte de diners per al personal que manegi fons.

La CGT ha intentat en nombroses ocasions solucionar tota aquesta problemàtica, intentant arribar a acords, cridant a la negociació, per a entre tots, solucionar aquest conflicte que duu camí d'enquistar-se, trobant-nos amb la negativa consultant d'ADIF més interessada en "el seu compte de resultats" que a millorar l'atenció a l'usuari del ferrocarril i les condicions de treball

La CGT lamenta haver hagut d'arribar a la necessitat de convocar de nous aturs i demanem la comprensió dels usuaris del ferrocarril ja que un dels objectius fonamentals d'aquestes mobilitzacions és assolir un servei públic ferroviari de qualitat i una atenció òptima a l'usuari. Per això se seguirà lluitant per un futur professional i un conveni digne, per millorar les condicions laborals i per acabar amb la desigualtat entre col·lectius.

Concentració a l'Estació de Tarragona

En el marc de les aturades convocades per CGT a ADIF els divendres per al personal de venda, informació i atenció al client de la direcció executiva d'estacions d'ADIF, la secció de Tarragona del SFF-CGT va convocar una concentració al vestíbul de l'Estació de Renfe de Tarragona, el divendres 9 de maig, coincidint amb l'horari de l'aturada convocada per que s'aten-

guin les reivindicacions d'aquest col·lectiu.

Vagues a Renfe Operadora de Barcelona

Les organitzacions de la CGT, CCOO, UGT i SF van convocar vagues el 30 d'abril i el 2 i el 4 de maig, després que no s'hagués arribat a cap acord per resoldre dos conflictes diferents amb Renfe Operadora de Barcelona. En un cas, els sindicats denuncien l'incompliment sistemàtic de la normativa de mobilitat del personal de conducció i la situació de discriminació laboral i econòmica creada a partir de la cessió de cinc treballadors per part de Rodalies / Mitja Distància a Alta Velocitat / Llarga Distància, entre altres punts. Pel que fa a l'altre conflicte, consideren, entre altres reivindicacions, que es tanca la porta als conductors de Mitja Distància per prestar el servei en altres trens.

Mobilitzacions a Delphi de Sant Cugat pel conveni

Col·lectiu Catalunya

La plantilla de Delphi a Sant Cugat del Vallès va realitzar diverses jornades d'aturades, convocades pels sindicats presents a l'empresa, entre els que es troba la CGT, per exigir un conveni digne, en la última de les quals, el 9 de maig, els treballadors de cada torn es van concentrar tres hores a les portes de la fàbrica, amb un seguiment de les aturades del 99%.

Les reivindicacions sindicals passaven per aconseguir un increment salarial que garanteixi l'IPC més un augment de l'1%, així com que la companyia presenti un pla de viabilitat amb inversions que assegurin el futur de la fàbrica.

Si l'empresa no feia cap moviment, hi havia previstes noves jornades d'aturades els dies 14, 16, 19, 21, 23, 26 i 30 de maig, però finalment no es van portar a terme ja que es va arribar a un acord ratificat per la plantilla que contemplava un increment anual salarial del IPC més el 0,75%, un conveni col·lectiu de tres anys de vigència (2008-2010), una paga per conveni de 70 euros el 2008 i altres 70 euros el 2009, i una única setmana de tancament de la planta.

Vaga a l'escola bressol municipal Mòn Petit d'Abbrera

Federació Comarcal Baix Llobregat CGT

El dijous 15 de maig, les professores i les educadores infantils de l'escola bressol Mon Petit d'Abbrera van fer vaga.

El dilluns 5 de maig havien tingut la primera reunió de negociació amb l'empresa i l'Ajuntament. En aquesta reunió van acordar que posposaven la vaga del dijous a canvi d'una proposta econòmica durant aquella setmana.

Després d'haver donat la proposta econòmica, que no és altra que la promesa que els van fer els Regidors d'Ensenyament de l'Ajuntament al setembre de 2006, que és de 1.500 euros bruts/ anuals per a les auxiliars i de 2.000 euros bruts/ anuals per a les tutores, no van rebre cap proposta econòmica durant aquella setmana.

L'assemblea de treballadors no va acceptar la proposta de l'Ajuntament d'augmentar un 1% el sou es va tirar endavant la convocatòria de vaga, en la qual van portar a terme una marxa des de l'escola bressol fins a l'Ajuntament.

El de Tarragona és un dels hospitals de Catalunya que té més plantilla eventual i menys de fixa

Denuncien manca d'inversions i de personal a l'Hospital Joan XXIII

Secció Sindical de CGT a l'Hospital Joan XXIII

Davant els fets produïts últimament a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, la Secció Sindical de CGT al centre ha manifestat la seva indignació amb l'actitud de "normalitat" de l'ICS i la direcció de l'Hospital, ja que és preocupant la dimissió del director adjunt a la Gerència, doctor Sirvent, i del director metge, doctor Quer, amb tan sols 13 mesos al seus respectius càrrecs i eren dirigents sorgits de gent de l'hospital de tota la vida.

El Joan XXIII de Tarragona és l'hospital de l'ICS que té més plantilla eventual i menys de fixa. A més, desed CGT s'ha denunciat la notable manca d'inversions per part de la direcció del centre en l'aplanament. A principis d'any, es van prometre 41 facultatius, 37 infermeres, 23 auxiliars d'infermeria, 5 tècnics sanitaris, 13 administratius i 2 zeladors. De tot aquest personal, només han aprovat 13 facultatius, 9 infermeres i cinc auxiliars d'infermeria. A part, van prometre unes eventualitats de 35 infermeres i 22

auxiliars d'infermeria, que tampoc han obert.

També han ampliat la unitat de cures intermitges sense posar els ratios que han sol·licitat els agents socials i que són:

-Torn matí: 5 infermeres, 3 auxiliars i 1 zelador.

-Torn tarda: 5 infermeres, 3 auxiliars i 1 zelador.

-Torn nit: 5 infermeres, 2 auxiliars i 1 zelador

La direcció només concedeix:

-Torn matí: 4 infermeres, 2 auxiliars i 1 zelador.

-Torn tarda: 4 infermeres, 2 auxiliars i 1 zelador (menys el cap de setmana, que suprimeixen el zelador).

-Torn de nit: 4 infermeres i 2 auxiliars.

També s'ha denunciat la manca d'inversions en infraestructures. Des de CGT s'exigeix urgentment l'ampliació tant d'espai com de personal a Urgències i fer una cuina nova perquè l'existent està obsoleta, a més d'altres ampliacions i millores no tan urgents, però igualment indispensables.

La Secció Sindical de CGT a

l'Hospital Universitari Joan XXIII ha fet una crida a tots els agents (tant interns com externs: treballadors, sindicats, associacions de veïns, usuaris, etc) interessats per fer un front comú amb l'objectiu de salvar i fer que aquest centre sigui un hospital de referència a Tarragona.

Així, es denuncia el tripartit i el Servei Català de la Salut de qui depèn invertir més en Sagesa i els consorcis que en un hospital públic de l'ICS de referència. Des de Tarragona, se senten discriminats a causa de la política privatitzadora duta a terme pel Servei Català de la Salut, que destina més mitjans a la xarxa hospitalària de Santa Tecla i sobretot a Sagesa

Per últim, els sorprèn que el responsable màxim del Servei Català de la Salut a Tarragona, doctor Felip Inciasta, anterior subgerent de Joan XXIII, mostri tan poca sensibilitat per la problemàtica que afecta a l'esmentat hospital.

Petició de dimissions

Des de la CGT s'ha demanat que el

director gerent de l'ICS, Francesc José María, i el director dels Serveis Territorials de Salut al Camp de Tarragona, Felip Infesta, assumeixin la seva responsabilitat en la falta d'inversió que pateix l'hospital Joan XXIII de Tarragona i dimiteixin. El primer, com a responsable que l'hospital tarragoní sigui l'últim a la cua dels hospitals de l'ICS en matèria d'inversions, malgrat les necessitats estructurals que té, i el segon, com a responsable de la distribució de la inversió, que consideren que afavoreix més els hospitals de la XHUP.

Després de la reunió del dia 27 de maig, amb la mediació del Departament de Treball, entre el Comitè de vaga i la Direcció de l'Hospital Joan XXIII, havent arribat a un acord en què l'empresa ha acceptat l'augment d'un zelador tant al torn de tarda com al torn de nit els caps de setmana i festius, que era la principal reivindicació del Comitè de vaga, des de la Secció Sindical de CGT a l'Hospital Joan XXIII es va procedir a desconvocar la vaga prevista per als dies 4, 5 i 6 de juny.

Tema del mes

TINDRÀ LLOC A MADRID DEL 29 DE JUNY AL 3 DE JULIOL

Dinovè Congrès Mundial del Petroli No us volem aquí!!!

Secretaria Acció Social Comitè Confederat CGT

Per primera vegada a l'Estat espanyol, se celebra a Madrid (IFEMA), del 29 de juny al 3 de juliol, el 19è Congrès Mundial del Petroli, en el qual participaran caps d'estat, representants de governs, de l'OPEP, el Global Compact de NNUU o la Unió Europea, directius de petroleres com Repsol, Exxon, Total, BP, Shell, Cepsa, Petrobrás, BP, Chevron... a més d'altres empreses energètiques.

El Congrès Petroler Mundial, amb 75 anys d'història, aglutina a la majoria dels països productors de petroli (excepte L'Iraq) i a la totalitat de les empreses del ram.

Per primera vegada en la seva història, aquest Fòrum s'organitzarà a Madrid, i el seu lema és "Subministrar energia per a un consum sostenible". Al congrés hi assistiran uns 4.000 delegats, que treballaran sobre quatre àrees: upstream (extracció), downstream i petroquímica (refinament i altres), gas natural i renovables, i gestió industrial.

Les corporacions petroleres, amb la complicitat dels governs, i organismes internacionals desencadenen multitud de guerres, agressions a pobles, desastres naturals... per a obtenir enormes beneficis espoliant els recursos naturals dels països on es troben assentades.

Com la "Cimera del petroli" sembla voler ocultar totes aquestes injustícies i donar-se un rentat d'imatge, els moviments socials

volem respondre durant aquests dies mostrant la veritable cara d'aquest negoci.

Trobada Social Alternativa

Per aquest motiu, estem organitzant una Trobada Social Alternativa al Petroli on donar a conèixer, formar-nos i debatre sobre els impactes i les polítiques d'aquestes transnacionals, buscant també alternatives a la dependència del petroli, que està en el centre d'un model de consum irresponsable i insostenible. CGT estarà present en la Trobada Alternativa.

Durant els mesos previs a l'esdeveniment, estem celebrant reunions d'àmbit local i estatal per a definir els continguts i les accions que portarem a terme, coincidint amb el Congrès. Per aquest motiu, convidem a tota persona o moviment social a formar part activa en aquesta Trobada: organitzant manifestacions, tallers... a Madrid o en les vostres ciutats, o difonent la informació que rebeu, per a fer escoltar, una vegada més, la nostra veu enfront de la injustícia.

Una resposta social conjunta que ocupi els carrers i les agendes de tots els ciutadans ciutadanes durant els dies de l'esdeveniment, que pugui estendre més dies amb diferents accions que visibilitzin les nostres protestes i exposin les nostres alternatives al model energètic actual.

La resposta tindrà una part refle-

xiva i de propostes, organitzant tallers i fòrums sobre la temàtica i una part activa, reclamant els carrers amb una manifestació i les diferents accions directes no-violentes que organitzem.

Tot això en el marc d'una acampada que pretén acollir a les gents de dintre i fora de l'Estat espanyol que vegen a donar suport la mobilització.

La idea és abastar un ventall de temes amplis que pugui sumar les organitzacions i col·lectius que comparteixen una visió crítica cap a les empreses transnacionals productores de petroli, els seus impactes (mediambientals i socials) i el model energètic-de consum-capitalista actual.

Congrès mundial del petroli: No us volem aquí

S'acosta l'estiu i, a més de portar-nos sol i "bon temps", aquest any ens amenaça amb l'ocupació de la capital de l'Estat Espanyol per un tenebrós lobby. Així, entre el 29 de juny i el 3 de juliol, 4.000 delegats es reuniran a Madrid en el marc del Congrès Mundial del Petroli. Darrera d'aquest pompós nom s'ajuntaran els representants, portaveus i còmplices del, probablement, lobby més poderós del Planeta (el petroler), que en el seu si recull tots aquests noms que són símbol d'explotació dels Pobles i la Naturalesa, de contaminació, d'ingerència neocolonial, d'estar en les retobrigues i en les avantguardes d'una gran part de guerres que as-

solen el món...

Perquè no estem disposats a acceptar que s'amagui a la ciutadania que en el 50% dels països productors de petroli apareixen tensions i conflictes armats i en el 75% es cometien violacions de drets humans. Un exemple: només a Bolívia la companyia Repsol impacta sobre 17 comunitats indígenes, implicant el seu dret a la terra i a la seva vida.

Perquè, igual que ens mobilitzem contra la guerra, volem fer-lo contra un dels principals lobbys impulsors d'ella.

Perquè ens sembla d'un cinisme alarmant que, mentre el Govern espanyol parla de compromís contra el canvi climàtic, participi i impulsi aquest "Congrès" de devastadors del Medi Ambient.

Perquè no volem que ens segueixin mentint, doncs a pesar del lema del seu Congrès "Subministrar energia per a un món sostenible", la dependència del petroli i la rapinya de la seva indústria, atrapen al món en un laberint de gravíssims problemes socials, polítics i ambientals: no hi ha sostenibilitat, ni futur en el petroli. Ni a Madrid ni a cap altre lloc. Perquè no volem més sang per petroli.

Més informació al web:

www.nodo50.org/Encuentro-Social-Alternativo-al.html

Pàgina web de la Trobada Social Alternativa:

www.nomassangreporpetroleo.org

> OPINIÓ

Trobada Social Alternativa al Petroli

La indústria petrolera es reuneix a Madrid mostrant la seva cara més amable davant l'opinió pública mundial, recordant-nos la nostra sed d'energia barata i il·limitada, i barrejant-ho amb les gastades paraules "responsabilitat social", "sostenible", "ètica" i "medi ambient".

Les petroleres volen imposar el missatge que hem de donar suport al seu negoci perquè no podríem tenir una qualitat de vida "digna" sense ell. Més d'un terç del consum energètic es recolza en el petroli (la meitat d'aquest es destina al transport) i una quarta part depèn del gas. Ambdós recursos són no renovables i estan controlats en bona mesura per les mateixes companyies.

L'enorme dependència d'aquests combustibles crea gravíssims problemes:

- Accelera l'empobriment de la majoria de les poblacions del sud, escanyant-les amb preus impagables pels aliments i els serveis bàsics.
- Regeix la política internacional fins al punt de provocar la guerra en regions amb jaciments, com és el cas de L'Iraq i tot Orient Mitjà que té més del 60% de les reserves de petroli conegudes i el 40% del gas. O com a Nigèria, el major productor d'Àfrica, clar exemple de com el disposar de recursos cobejats pot convertir-se en una maledicció per a les seves gents.

- Provoca dramàtics desplaçaments de poblacions, a causa del expoli i violència estructural introduït en les zones d'explotació petrolera.

- És la principal causa del canvi climàtic per les seves emissions de CO2 (el 34% de tots els gasos d'efecte hivernacle procedeix del petroli i del gas). Provoca la contaminació continuada de mars i costes en tot el planeta pel constant transport de cru. Fins i tot el seu processament en refineries arrisca la salut i seguretat de la població de l'entorn, al que s'afegixen les morts causades pel tràfic.

Som conscients de l'actual dependència del petroli, però la indiferència davant la necessitat urgent d'un canvi de model polític, econòmic i social, i el silenci davant els crims i saquejos comesos constantment per les majors empreses petroleres del món, ens fan complicades de l'actual crisi.

Parlem amb...

LULU MARTORELL, UNA CATALANA D'ÀFRICA

'Sindicats? Aquí la gent no s'assalaria, aquí la gent s'ajuda'

Text: Joan Rosich, Xavier Rojals

Aquest número ve amb una entrevista anòma, un pèl diferent a les que estem habituats.

Ja va bé sortir de l'eurocentrisme habitual que vivim i patim. Lulú Martorell, nascuda a Barcelona l'any 1958, periodista i cineasta, activista cultural de la Barcelona post-franquista i del succedani de democràcia que vivim, va anar a parar al Senegal l'any 2004 i allí s'ha quedat. Primer va viure una temporada a la capital, Dakar, la gran ciutat d'aquella part de l'Àfrica de l'Oest, i després va descobrir la Casamance, la regió del sud del Senegal, la part més tropical, rastaíria i animista del país, i amb una personalitat pròpia diferenciada.

Ílliu ara, amb el seu company, al poble de Djembeng, al costat de la platja, entre palmeres, baobabs i ceibes, i, segons diu, allí ha trobat el paradís i s'hi quedarà per sempre.

Tot i viure tan lluny de Catalunya, l'any 2007 va dirigir conjuntament amb el cantant Albert Pla la pel·lícula "Pobres pobres que els donguin pel cul", amb guió de la mateixa Lulú.

Aquesta entrevista té una història accidentada. Tot a començar en un viatge en tren de Tarragona a Barcelona on es va discutir de la possibilitat

(que ens semblava impossible) d'entrevistar-la presencialment (a la Casamance). Finalment vam fer-li les preguntes i li vam aconseguir fer arribar en mà.

-En el seu moment vas ser una certa icona de la modernitat barcelonina, i ara ets al Senegal, al teu llibre ("La família Jammin' en Senegalize") ho expliques, però com ho explicaries als nostres lectors? El teu llibre és tota una reflexió sobre les diferències entre el mode de vida occidental d'Europa i tal com viviu a l'Àfrica...

-Icona de la modernitat em sembla un pèl excessiu. És cert que vaig viure els 70 i els 80 de Barcelona, totalment integrada en la societat del moment. Una societat que explotava d'alegria, plena d'ideals, i que havia enterrat el franquisme (o almenys això ens pensàvem). On tot estava per inventar, on tothom arriscava, on tothom provava. Estava a la Televisió Espanyola, i feia un programa on tot era possible i que, naturalment, se m'assemblava.

Cap als 90, amb la Barcelona olímpica més que mai, les coses van empitjorar. Començàvem a tenir calés, a formar part de l'elit occidental, i la gent amb idees i ideals anaven quedant apartats, de mica en mica, davant del poder omnipotent del diner i del fatídic mercat global. Així, la Televisió Espanyola, ja marcada de

per vida per les consignes i la manca de principis de les noves televisions privades, va començar a ser-me estranya. Ja no podíem fer res que se'ns assemblés. Tot estava quadrat, estereotipat, comptat i calculat. Dat i beneït. La tele, el que hauria pogut ser un nou pou de riquesa social i cultural, s'havia quedat en res més que un trist electrodomèstic. Un simple transmissor de propaganda.

Ja no em sentia part del projecte Barcelona. I com havia dit un prohom de la nostra cultura vaig pensar que ja tornaria quan la ciutat se'm tornés a assemblar. Vaig trobar l'ocasió i la companyia ideal per marxar i ho vam fer. Sense pensar massa en què faria a l'Àfrica, convençuda que el propi viatge m'oferiria mil possibilitats que no se'm revelarien fins estar allà, ben lluny.

No obstant la meua fugida, m'encanta saber que encara queden llibertaris al meu país, que seguiran en peu malgrat el conformisme generalitzat. No defalliu, i en tot cas, vingueu de tant en tant a l'Àfrica a desintoxicar-vos una miqueta.

-Al llibre expliques moltes coses sobre la vida quotidiana i la situació social al Senegal i a la Casamance, però potser no de la manera que estem habituats. Com està la situació social i política allà?

-Visc a la Casamance, on m'han acollit encantats. Penso en com "acollim" a Eu-

"La tele, que hauria pogut ser un pou de riquesa social i cultural, s'havia quedat en no res més que un trist electrodomèstic, un simple transmissor de propaganda"

ropa els africans, i em cau la cara de vergonya. La Casamance no se sent part del Senegal -si exceptuem la selecció nacional de futbol i el 'mbalak' (trepidant música majoritària al Senegal) - i realment no té res a veure amb el que ells en diuen el Nord (la terra dels wólof, el Senegal, que en wólof vol dir "la nostra piragua"). Es va revelar contra la dominació wólof el 1982 i l'exèrcit senegalès va ocupar la zona. Els casamancesos no van claudicar i van muntar la seva guerrilla contra l'exèrcit invasor. Ara, ja fa uns 6 anys que s'han desarmat i que han signat un acord de pau. Però de totes maneres, l'after està encara molt viu i la Casamance, de moment, encara no ha obtingut la petita autonomia desitjada i pactada.

Però, a part d'això, la Casamance, anomenada "el graner del Senegal", és un paradís d'una riquesa i d'una cultura

impressionant, i tant els diola com els mandingues, els peul i altres ètnies més locals encara, comparteixen la vida en pau. Són animistes, i encara que alguns s'hagin fet catòlics o musulmans, tots practiquen els rituals ancestrals propis de l'animisme (iniciació, leitxes, vi de palma, arros, tradicions matrimonials, relacions socials...). Estan super ben adaptats al seu medi i pràcticament ningú no se'n vol anar a Europa il·legalment, i menys en piragua. Saben que no els val la pena.

-La pregunta és òbvia en aquesta revista: com són els sindicats del Senegal? aquí la gent com s'organitza?

-Aquí, a la Casamance, el treball assalariat no existeix dintre de la seva cultura, que és rural i basada en els grups familiars i en el treball col·lectiu. El món laboral, diguem-ne, el defineix les necessi-

Catalunya. Juny de 2008

tenen sindicats, però desconec el tema, que està molt lligat a Dakar, a l'Estat i als models wólof. Aquí la política, i els seus tentacles, està plena de corruptes, bàsicament gent poderosa del nord i la població de base, majoritàriament rural, com és lògic, no hi confia en absolut.

-Com s'ha viscut a Senegal la suspensió del ral·li del Dakar? Realment és un país amenaçat pel terrorisme?

-Crec que el Senegal passa olímpicament del ral·li de marres. És una cosa de blancs i en tot cas de Dakar.

Però és veritat que l'horrible Wade, el president actual del Senegal, tot i ser musulmà, quan la guerra de l'Irak va atrevir-se a pactar contra natura amb l'enemic, el diable Bush. Els EUA, doncs, paguen molts milions anuals al seu aliat Wade, per poder tenir una porta d'entrada a l'Àfrica negra musulmana. I això, naturalment, no és del gust dels musulmans més extremistes, que al Senegal, d'altra banda, n'hi ha ben pocs.

-Al teu llibre és que pintes molt bé aquestes terres, però aquí la sensació que hi ha és que la gent jove té moltes ganes de sortir-ne i de venir cap a la Babilònia europea... De fet, al teu llibre fas una certa reivindicació de la figura de Bob Marley, figura que pel que dius encara és venerada a l'Àfrica. Què representa per a Àfrica encara la figura de Bob Marley? I per tu?

perquè tu ets de la gent que va anar al famós concert de la Monumental de Barcelona (única vegada que Marley va tocar a l'Estat espanyol).

-Crec que el llibre és una primera impressió, ben sorpresa, i la visió d'una cultura diferent, d'una altra manera de viure, en un continent mare, del que, finalment, tots provem.

En aquest sentit la relació, si voleu fàcil, però també eficaç, i la comparació entre Marley i aquest sentiment de retorn als orígens. Efectivament, Marley aquí és un Déu, un veritable ídol i, a més, no hi ha cap altre negre que li hagi pres el relleu. Creuen totalment en el missatge universal de Marley, ja siguin w'olof, peul, diola, mandingues, catòlics, animistes o musulmans, homes, dones, joves o vells.

Quan els explico que el vaig veure en directe, a Barcelona, un any abans de la seva mort, flipen quasi tant com el que jo vaig flipar al concert de la Monumental. Va ser com un somni, una revelació, una gran sort. La primera vegada que veia un jamaicà de carn i os. Ell va estar esplèndid, poderós i guapíssim. Mmm. Vam sortir del concert beneïts, i aquí tothom

ho entén perfectament.

-Com veus Babilònia des de la distància? -La veig plena de llumetes innecessàries. Com un ridícul arbre de Nadal, lleig, pretenciosos i malalt.

-Malgrat estar visquant a la Casamance, encara pots fer projectes des d'allà, com la realització del curt "Pobres pobres que els donguin pel cul" sobre la vida de l'artista Pepe Sales, en col·laboració amb Albert Pla. Parla'n una mica sobre aquest projecte.

-Aquí, malgrat el gran canvi vital que estic visquent, continuo pensant i fent projectes documentals, però no vull retornar als mecanismes viciosos del sector d'allà, dels quals m'he escapat amb gran satisfacció. No vull perdre ni un segon més de la meua vida en vendre el que faig i el que penso. Ho faig i ho ensenyo als que ho volen veure, i ja en tinc prou. Treballo i visc a la platja, a Djembeng, un poble encantat quasi a la desembocadura del riu Casamance, amb energia solar i aigua del pou, i amb el meu home fem els documentals que volem. Fa dos anys vam fer el primer, "Casamance Nature", i ara estem començant a editar un segon sobre la vida a Djembeng (un poble de 4.000 habitants amb llengua pròpia, que no es parla enlloc més). No fem concessions, no som comercials, i per això és com un miracle haver pogut qualificar un projecte tan alternatiu i poc estàndard com aquest estimat "Pobres pobres...", fet "manu a manu" amb l'Albert Pla, i aliant dues teles històricament enemics com l'espanyola i la catalana.

Sincerament, crec que he pogut fer el documental "Pobres pobres que els donguin pel cul" sobre la vida, la mort i l'art de Pepe Sales, precisament perquè estic aquí. Crec que des de Barcelona, no hauria estat possible.

-Per si algtú li agafa el punt de baixar a l'Àfrica, com es porta aquí això de ser una "tubab" (blanc)?

-Els "tubabs" m'irem per sobre l'espàtlla als negres. Ho portem incrustat als gens. Molts venim a expiar, molts venim a aprofitar.

Els conflictes racials, l'esclavatge, el colonialisme, el domini abusiu... és i ha estat tan greu que la reconciliació és molt complicada. A vegades, no entenc com en nos tiren ja d'una vegada a l'olla. I en molts moments només penso que l'única bona solució seria la retirada total dels blancs de Senegal.

> LES FRASES...

“ El Senegal passa olímpicament del ral·li de Dakar”

“M'encanta saber que encara queden llibertaris al meu país, que seguiran en peu malgrat el conformisme generalitzat”

“Als 90, amb la Barcelona olímpica 'més que mai', les coses van empitjorar. Començàvem a tenir calés, a formar part de l'elit occidental, i la gent amb idees anava quedant apartada, de mica en mica, davant del poder omnipotent dels diners i del fatídic mercat global”

> CONVOCATÒRIES

**Curs de formació
"Inspecció de
Treball i delictes
contra els
treballadors"**

Barcelona, 2 i 3 de juliol de 2008
Lloc: Local del CESL. Via Laietana 18,
9è, Barcelona

Introducció:
L'actuació jurídica és part fonamental de l'Acció Sindical per a fer valer els drets dels treballadors. El recurs a la Inspecció de Treball, així com a la Jurisdicció Social, Penal i Contenciós-Administrativa, són procediments habituals, si bé no tots els militants, en particular els més recents, coneixen els procediments a la seva disposició.

Objectius:
Afermar el coneixement dels elements ideològics / estratègics de CGT enfront de les actuacions il·lícites de l'empresari.

Conèixer la legislació social, administrativa i penal relativa a les relacions laborals.

Conèixer les possibilitats d'actuació davant la Inspecció de Treball i davant les instàncies jurídiques.

PROGRAMA - PLANIFICACIÓ:

Dimecres 2 de Juliol de 2008
10,00 a 14,00: Infraccions i Sancions en l'àmbit laboral. Ponent: Luis Miguel Sanguino
16,00 a 17,00: Inspecció de Treball i Seguretat Social, Organització i Funcionament. Ponent: Luis Miguel Sanguino
17,00 a 18,00: Introducció als delictes contra els drets dels /les treballadors/es. Introducció al Dret Penal en relació al món del treball. Ponent: Luis Miguel Sanguino

Dijous 3 de Juliol de 2008
10 a 12h: Delictes contra els drets i els/les treballadors/es. Delictes contra la vida, salut i integritat dels treballadors.
12 a 13.30h: Aspectes Sindicals. Ponent: Ponència de les Secretaries d'Acció Sindical.
13.30 a 14h: Valoració del curs.
Per a inscripcions: fins al dimarts 1 de Juliol de 2008. Contacte: Rafael Iniesta Centre d'Estudis Socio Laborals info@ceslbcn.org

Taller de Prevenció de riscos, Sabadell: Manipulació manual de càrregues

Dijous 3 de juliol, tindrà lloc el taller sobre Manipulació manual de càrregues (càlcul de la càrrega màxima acceptable), a la CGT Sabadell, c/ Unió, 59. Pretenem crear un espai de debat i intercanvi d'idees sobre la prevenció de riscos amb l'objectiu d'aportar coneixements i habilitats per a implantar una estratègia sindical en les diferents empreses.
Més info: <http://taller-pri.blogspot.com/>

XI edició de la Marxa Homenatge als Maquis

Des del 13 de juny, a Granollers i a Mollerussa, s'han desenvolupat diversos actes de la Marxa.

Terrassa, dissabte 14 de juny

A les 18h, al Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat (cra. Montcada, 79): Debat sobre el llibre "Clandestinos" de Dolors Marín a càrrec de l'autora i del també historiador Just Casas.

La Seu d'Urgell, Bellver Cerdanya, Martinet, 18-19-20 juliol

(Per participar en les jornades, cal apuntar-se)

MAQUIS '08 5ª OFENSIVA CONTRA L'OBLIT

Des del dia 1 al dia 18 de Juliol, hi haurà la exposició "10 anys de Marxa Homenatge als Maquis" a l'Ateneu Popular (c/ Canonges de la Seu d'Urgell).

La Seu d'Urgell, Divendres 18 de juliol

A les 20.30h, al Centre Cívic del passeig, presentació del llibre Clandestinos. Los Maquis contra el franquisme amb la presència de la seva autora Dolors Marín i del també historiador Pep Cara.

Bellver de Cerdanya, Dissabte 19 de juliol

Alberg la Bruna -Pla de Codina, 2- (afores)
9h. Arribada i instal·lació.
10.30h. Xerrada-col·loqui "La Dona al Maquis" a la sala d'actes, a càrrec dels historiadors Pep Cara i Dolors Marín.
-12.30h. Documental sobre els Maquis.
Durant tot el cap de setmana hi

haurà l'exposició "10 anys de Marxa Homenatge als Maquis".

-14h. Dinar.
-16h. Ruta dels Maquis comentada per dos guies. Tindrem dos opcions a triar, l'opció curta de 4km i la llarga de 8 km (apte per tots els públics).
-20.30h. Sopar.
22- 24h. Concert al Pub Vell, c/ Batllia de Bellver de Cerdanya, amb: El Ataque de la Basura Radioactiva (punk electrònic - Barceloneta). Entrada gratuïta.

Bellver i Martinet, diumenge 20 de juliol

-8h. Esmorzar.
-11h. Ruta comentada als Bunquers de Martinet.
-13h. Final Maquis'08.
Més Informació: info@trinx.com

Barcelona, dissabte 30 d'agost

A les 20h, trobada al lloc on van assassinar al company Josep Lluís Facerías, al passeig Verdum cantonada amb el carrer Doctor Pi i Mollist.

Sants (Barcelona), diumenge 7 de setembre

A les 10h, el Col·lectiu Negres Tempestes i l'Ateneu Llibertari de Sants organitzen un recorregut pels llocs més emblemàtics de la lluita dels Maquis a la ciutat de Barcelona. Ens trobem a la plaça de Sants, darrere del monument al Ciclista.

Vilanova i la Geltrú, divendres 12 de setembre

A les 18h, pel·lícula-documental i posterior taula rodona "La lliçó dels Maquis a la lluita postmoderna" al local Endimari -Rambla Castell, 31.

Vilanova i la Geltrú, dissabte 13 de setembre

-17h, paradeta, teatre, música... Plaça Maquis (pl. Pau Casals) "La plaça és vostra".

Berga, dissabte 20 de setembre

-8 h. Caminada comentada per les bases guerrilleres properes als canals de Sant Miquel (se sortirà des del Pont de Pedret).
-13.30h. A la carretera vella de Viladada: Homenatge a Joan Vilella, Josep Puertas i Josep Bertobillo.
-18 h Presentació de la reedició ampliada i en català de la biografia de Joan Busquets a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.
-23h. Concert a la plaça de la Ribera.

Sallent, dissabte 27 de setembre

A les 9h, caminada comentada. Ens trobarem a la sortida rodona entrada Sallent sud, per fer la Caminada de Sallent cap a Castellnou, pel camí coneixerem el lloc de dues bases de suport als maquis i al final de la caminada visitarem un petit museu que parla del maquis Ramon Vila.

Celoni, dilluns 5 de gener 2009

A les 12 h trobada al cementiri de Celoni en record del company Quico Sabatè.

Per més informació :

<http://sindominio.net/marxa-maquis>
www.myspace.com/collectiu-a-lestrinxeres

La quarta Mostra del Llibre Anarquista tindrà lloc a Barcelona del 30 de juny al 6 de juliol amb un ampli programa de presentacions i tallers

La Mostra del Llibre Anarquista, que arriba enguany a la seva quarta edició i tindrà lloc a Barcelona del 30 de juny al 6 de juliol, pretén donar a conèixer i fer més extensiva la crítica a la nostra societat antropocèntrica, patriarcal, capitalista i tècnica que ens condemna a sobreviure, i fer igualment extensives i contagioses les ganes de bastir-ne una altra de possible -que no utòpica-, sense Estat ni diners, poder viure i despegar el que més hi ha d'humà en nosaltres.

A través de les presentacions de llibres i dels debats, de les taules de llibres i de menjars, a través de l'activitat poètica, donem

curts durant aquesta setmana a la paraula i la comunitat.

Com cada any, a aquelles persones o col·lectius interessats en venir a la mostra per distribuir el seu material els hi recordem per

estalviar malentesos, que dins l'àmbit de la mostra del llibre anarquista no es pretén exposar qualsevol altra cosa que no sigui material de lectura. I per suposat, qualsevol grup o publicació autori-

tària o depenent d'un partit, serà rebutjada.

La intenció d'aquest acte és la de potenciar un tipus de lectura, una idea, un pensament crític i antiautoritari allunyat d'esquemes fixos, marges, reglamentacions, així com d'organitzacions concretes.

Els organitzadors s'identifiquen sota una praxis comuna i no busquen el protagonisme de ningú ni de res. Per això, des del primer dia proposen que cap parada mostri inicials partidistes.

Podem consultar l'extens programa de presentacions i tallers a la següent dreça:

www.llibreanarquista.es.kz/

SENSE FRONTERES

És important que expressem el nostre suport als germans i les germanes zapatistes amb la nostra presència en aquesta caravana

L'Europa del Capital mostra el seu veritable rostre sense màscares

Per potenciar l'internacionalisme llibertari

Cal una acció directa decidida i continuada contra l'Europa del Capital

Caravana Europea per l'autonomia zapatista i per L'Altra Campanya

Secretaria de Relacions Internacionals CGT

Secretaria de Relacions Internacionals CGT

Des de la Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT, i fruit dels contactes que es vénen succeint amb diverses organitzacions europees agrupades en la Coordinació Roja i Negra, treballam per construir una paulatina posada en comú de treballs i objectius compartits, per a donar una resposta alternativa i unitària a la Unió (Econòmica) Europea. La Coordinació Roja i Negra la formen: ESE (Grècia), WI (Polònia), LA (Polònia), CGT (Estat espanyol), USI (Itàlia), IWW (Gran Bretanya), CNT (França), SAC (Suècia)

Mentre que a Europa, tant els governs d'esquerres com els de dretes, executen polítiques antisocials idèntiques: destrucció i privatització dels serveis públics, precarització de les condicions de treball, subvencions als empresaris i patronals, atacs contra els sistemes de Seguretat Social i de les ju-

bilacions, etc.

Mentre que a Europa, governs d'esquerres com de dretes, criminalitzen als que lluiten i reprimeixen amb duresa als immigrants (centres de retenció, expulsions...)

Mentre que a Europa, tant governs d'esquerres com de dretes, segueixen la seva política capitalista i neocolonialista a través del món (l'Iraq, Afganistan, Àfrica, Amèrica Llatina...)

Mentre que a Europa, la burocràcia sindical representada principalment per la CES, no té cap voluntat d'oferir resistència a aquestes agressions.

Les organitzacions anarcosindicalistes europees que participem en la Coordinació Roja i Negra, volem rebutjar aquestes polítiques neoliberals, reafirmant-nos en els principis anticapitalista, antiautoritari i antipatriarcal.

Nova trobada a Madrid de la Coordinació Roja i

Negra

Dintre de l'àmbit europeu portem diversos anys impulsant la coordinació sindical roja i negra, a través de trobades semestrals dels responsables de l'actuació internacional de les diverses organitzacions.

En la passada reunió, celebrada a Varsòvia en el mes de novembre, es van prendre una sèrie d'acords, entre ells l'elaboració d'un cartell conjunt per al 1r de Maig de 2008, complementari a l'elaborat per cada organització en el seu país. També es van concretar actuacions immediates de suports solidaris a companys repressaliats, al mateix temps que analitzem la diferent evolució amb que es desenvolupen els plans neoliberals europeus en cada Estat.

Corresponia a la CGT convocar la següent trobada, que es va realitzar a Madrid els passats dies 24 i 25 de maig, per seguir aprofundint i avançant referent a les vies de comunicació internes, als sistemes de suport solidari i a la millora de la

visibilitat pública de la Coordinació. També per concretar una campanya comú, amb parts diferenciades en cada territori, contra la precarietat laboral (ETT, subcontrates, externalització, discriminació dels immigrants, privatització serveis públics,...).

Complint els acords congressuals, pretenem concretar accions comuns sobre l'acció sindical i social fora de la frontera espanyola com ho fem dintre de la mateixa, al mateix temps que participar en les dinàmiques que en aquests camps desenvolupen les organitzacions roig i negres europees.

Webs de les organitzacions implicades:

www.cnt-f.org
www.iww.org
www.sac.se
www.esse.gr
la.org.pl
www.ip.hardcore.it
www.usiait.it
www.cgt.info

El grup de companys i companyes vam participar en el "Trobada Europea en defensa i en la lluita amb els pobles zapatistes i L'Altra Campanya Mexicana" que va tenir lloc a Atenes i ha estat organitzada pel Centre d'Anàlisi Política i Investigacions Socials i Econòmiques (CAPISE) de San Cristóbal de las Casas (Mèxic) i l'Assemblea Oberta de Solidaritat amb els Zapatistes i Contra la Repressió a Chiapas de Grècia.

Entre altres coses, les organitzacions, col·lectius i persones allí reunides, vam acordar la realització d'una "caravana europea de suport a l'autonomia zapatista i a L'Altra Campanya Mexicana" que sortirà el 27 de juliol des de Mèxic-Df i finalitzarà el 12 d'agost al territori zapatista, amb la possibilitat d'incorporar-se, també, el dia 3 d'agost en un punt del recorregut per determinar.

En aquests moments en els quals, tant el govern federal de Felipe Calderón com l'estatal de Juan Sabines, amb la complicitat de les grans corporacions multinacionals, estan posant tota la seva obstinació a destruir l'autonomia de les comunitats zapatistes, és important que els expressem el nostre suport als nostres germans i germanes zapatistes amb la nostra presència en aquesta caravana, pel que animem a tots els ens a difondre aquesta proposta.

És molt important que la nostra organització se segueixi implicant en la causa zapatista, per això considerem important la participació en aquesta caravana. Per a poder participar en la mateixa serà necessari contar amb l'aval d'un col·lectiu o organització que estigui treballant al costat de les comunitats zapatistes pel que, en cas d'estar interessats i interessades a acudir a la mateixa, us podeu posar en contacte amb Rut, la Coordinadora de la Comissió de Solidaritat amb Chiapas de la CGT a través del correu electrònic info@cgtchiapas.org per a poder coordinar la sortida d'una delegació.

Per a més informació podeu consultar els webs: www.cgtchiapas.org i www.europazapatista.org

Els diners que financen els exèrcits els posem nosaltres, ciutadans pacífics i desinformatats, si no fem objecció fiscal. Ni un euro per a l'exèrcit!

Cada 28 de juny,
dia de lluita
internacional per
l'alliberament glt

BALA PERDUDA

Pintures de guerra... o per què ens cal cridar l'atenció així?

Toni Álvarez

Pensava fa uns dies sobre la necessitat que 7 persones, majors d'edat i plenament conscients dels seus actes, almenys en aparença, s'haguessin de tirar un cubell de pintura plàstica de color vermella sobre per denunciar la presència de militars al Saló d'Ensenyament del nostre petit país. Realment cal cridar l'atenció així?

Si fem una mica d'història antimilitarista, d'estar per casa, el resum d'accions per cridar l'atenció sobre el món militarista en què vivim, passa per fer el pallasso en diferents esdeveniments militaristes com desfilades o jures de banderes, per ocupar amb tendes de campanya les diferents places del país, per ocupar balcons institucionals sense haver sigut convidats prèviament, repintar variades andròmines i artlugs militars i militaristes, ocupar garites de casernes en ús, entrar i quedar-se per les seus de l'Agència Tributària en plena campanya d'objecció fiscal, deixar un bon coixí d'excrements anim als davant de casernes, repartir el benefici de la guerra, runa, davant de seus bancàries, despitolar-se en multitud de llocs, en fi...

Vull dir que la llista de fer patxadades per demanar la fi dels exèrcits és llarga i, malauradament, interminable. I no sembla que tinguin l'efecte de sèitjat, si tenim en compte el que l'Estat espanyol es gastarà enguany en despesa militar: 51 milions d'euros diaris en finançar una finalitat tan macabra. 1.200 caràcters després m'adono que no només no tinc resposta per a la pregunta formulada, sinó que, a més, tinc un altre dubte: realment serveix de quelcom cridar l'atenció, sigui com sigui? I després de l'enumeració d'accions nom és tinc una certesa: la violenta forma d'actuar de les diferents forces armades que hem tingut l'oportunitat de conèixer al llarg de les accions enumerades abans.

Ens agradaria tant no haver-nos de tirar pintura plàstica pel cap, que deixessin en pau a tothom, que es dissolguessin...

No sabem quan ens serà possible, només sabem que continuarem la recerca. Milions de víctimes civils i innocents ho demanen diàriament.

Les inversions per Defensa representen el 16,71% del total de les inversions de l'Estat (4.080 milions d'euros)

La despesa militar de l'exercici 2008 a l'Estat espanyol

Josep Maria Yago, sobre dades i article de Pere Ortega

Entre els articles que sovint publiquen els col·laboradors del Centre d'estudis per la pau J. M. Delàs de Justícia i Pau (<http://www.justiciapau.org/centredelas/>), cada any, Pere Ortega, en publica un, si més no, sobre el Projecte de pressupostos de l'Estat espanyol. L'anàlisi que se'n desprèn serveix per tenir dades clares i fiables sobre la despesa militar real de l'Estat inclosa en els pressupostos corresponents.

La majoria d'estats tenen una despesa militar molt superior a la del Ministeri de Defensa, per la qual cosa, d'acord amb els criteris, tant de l'OTAN com del SIPRI d'Estocolm (institut d'investigació per a la pau que publica un anuari del qual, enguany, la Fundació per la Pau n'ha editat la versió catalana) l'anàlisi s'ajusta al criteri d'incloure aquelles partides militars que es troben repartides per altres ministeris (classes passives militars; les quotes socials dels militars de l'Institut Social de les Forces Armades; la R+D militar que es comptabilitza en el Ministeri d'Indústria; la contribució a l'OTAN del Ministeri d'Exteriors; el cos paramilitar de la Guàrdia Civil, a càrrec del Ministeri de l'Interior). Pere Ortega, a més, afegeix la part proporcional dels interessos de l'endeutament de l'estat en Defensa, important per l'alt percentatge dedicat a les inversions militars.

La despesa militar total, englobant les partides esmentades repartides per la resta de ministeris, augmentarà un 5,38% respecte a l'any 2007 i representa al voltant d'un 10% sobre el total del pressupost de l'Estat. Un 1,69% del PIB per al 2008.

Les inversions per a Defensa representen el 16,71% del total de les inversions de l'Estat (4.080 milions d'euros). S'aprecia l'enorme pes dels aspectes militars sobre el total d'inversions del Pressupost de l'Estat espanyol. Inversions que cada any van destinades al desenvolupament de nous equips d'armaments, bona part en el marc de

col·laboració amb altres països europeus: l'avió de combat Eurofighter, l'helicòpter de combat Tigre, els míssils Iris i Taurus, l'avió de transport militar A400-M, i alguns de nous que sorgeixen, com el gegantí Obús de 155 mm o els vaixells de projecció estratègica, desbarcament i proveïment BAC i BAM per projectar intervencions militars a l'exterior, que units a la resta d'armaments representen una sangria per a l'economia del país.

De les inversions la principal partida és la dedicada a R+D militar, que es comptabilitza en el capítol VI d'inversions dels pressupostos i representa una cinquena part (17,82%) del total de la R+D de l'Estat, destinada a les noves armes que es fabriquen a Espanya, la qual continua sorgint, de manera inexplorable, del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, i el seu destí és proveir d'ajudes les indústries que les desenvolupen. Ho denunciem any rere any, és una manera encoberta de subvencionar mitjançant recursos públics les empreses privades. I llança seriosos dubtes des

d'un punt de vista econòmic, perquè investigar per produir armament resulta de dubtosa eficiència, per molt que ho afirmen els defensors del militarisme, a causa del molt discutible transvasament de la tecnologia militar per a l'ús civil. I moralment reprovable des del punt de vista social, ja que aquesta mateixa investigació dedicada a usos civils aportaria més beneficis.

D'aquí la nostra crítica a la ineficiència econòmica dels productes que s'investiguen, perquè no desenvolupen beneficis d'economia d'escala i és dubtós que produeixin un transvasament de tecnologia a la indústria civil.

Malgrat això, es continua ajudant les indústries de guerra mitjançant uns recursos que, de retorn, es comptabilitzen com un ingrés i amaguen un dèficit més gran del pressupost públic.

La despesa militar a l'Estat espanyol és, any rere any, un enorme pou negre on es dipositen recursos sense raó aparent que ho justifiqui. Quins són els perills i amenaces que recauen sobre el territori es-

panyol per justificar aquestes milionàries xifres? Aquesta situació més aviat obeeix a la inèrcia i dinàmica en què es troba immers l'Estat espanyol a causa dels compromisos derivats d'estar associat a l'Aliança Atlàntica i a l'incipient pol militar que s'està creant a l'interior de la Unió Europea, que disparen la despesa militar dels països membres en ambdues estructures militars i que, amb els EUA al capdavant, empenyen la despesa militar mundial a les xifres del final de Guerra Freda (1.150.000.000.000 de dòlars anuals el 2005). Una bogeria que només beneficia les butxaques de l'anomenat "complex militar industrial", conglomerat on es barregen els interessos i corrupcions dels accionistes de les indústries de guerra i d'alguns militars i polítics.

Podeu llegir l'article de Pere Ortega sencer a: <http://www.justiciapau.org/centredelas/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=470>

Desobediència civil amb la declaració de renda

Josep Maria Yago Suau i Jordi Martí Font

Què és?

L'Objecció de Consciència a les Despeses Militars o Objecció Fiscal és un acte de desobediència civil, és la no-disposició a col·laborar amb l'Estat en la preparació de guerres i el manteniment de l'estructura militar, desobeint activament en el moment de realitzar la declaració de renda. Consisteix, tècnicament, a desviar una part d'aquests impostos a un projecte que treballi en la defensa d'un progrés social i solidari.

La finalitat de l'objecció fiscal és la total eliminació dels exèrcits i el seu entorn militar industrial mitjançant una reducció progressiva de la despesa militar.

Fent objecció fiscal mostrem el rebuig social que tenen la despesa militar en particular i el militarisme en general, al mateix temps que ens solidaritzem amb tot tipus de lluita pel progrés social que es dona en la nostra societat, com han sigut l'objecció de consciència i la insubmissió.

Amb els diners desviats per l'objecció fiscal es promou el treball per la pau, la justícia social, la cooperació al desenvolupament, els drets humans, etc., i es fomenta que aquests diners siguin per ells mateixos una altra forma d'antimilitarisme. Amb els diners es fan realitat projectes que no reben subvencions.

Amplia l'objecció

Va ser al començament del segle XX, a Suècia, quan es va conèixer per primera vegada el dret a l'objecció de consciència. Les lleis (i l'espanyola n'és una bona prova) continuen dient que reconèixer l'objecció de consciència es redueix a acceptar que un home, en algunes condicions, no vagi al servei militar obligatori. Pot ser que a la Suècia d'aquell moment això fos suficient, però els objectors i les objectores són, com va dir Einstein, els precursors d'un món sense guerres, i no n'hi ha prou amb no anar a la mili.

Aquesta visió reduccionista de l'objecció de consciència limita la possibilitat pràctica de ser objector a un segment molt concret de la població (homes, entre 18 i 35 anys, abans d'anar a la mili, no classificats com a inútils); d'altra banda, en una definició tan genèrica, hi caben molts plantejaments diferents (i a vegades tan contradictoris com el dels qui realment no volen que hi hagi exèrcits i el dels qui tant els fa

, sempre que no els obliguin a anar-hi, o el d'aquells altres que el que volen és un altre exèrcit i una altra bandera), arguments vàlids, però difícils d'agrupar ideològicament, i la reunió dels quals constitueix una limitació de contingut. Afortunadament, aquesta constricció l'estan superant un nombre de persones cada cop més gran, que veuen en l'exèrcit una veritable amenaça, independentment que s'hagi d'anar o no a servir-hi físicament.

Un exèrcit adequat als nous temps?

Amb l'ensorrament de l'anomenat "bloc de l'Est" els poderosos s'han quedat sense "enemic" de qui "defensar-se", n'han hagut de cercar de nous i, alhora, han cercat un nou paper per l'exèrcit que, ara, se'ns presenta com a imprescindible per a quasi tot. Per una banda se li atribueix una funció humanitària desinteressada -aquest és el cas dels "cascos blaus" com a forces de protecció civil en diversos conflictes arreu del món, ajuda en catàstrofes naturals, etc.-, malgrat que en realitat continua responant a interessos polítics i econòmics dels països desenvolupats, que actuen com a àrbitres i policies del nou ordre mundial. I no és que no se'ls reconeguin els comportaments que

hi ha hagut i els riscos soferts, però és evident que la preparació militar no és la més adequada per fer feines de protecció civil, sense comptar la valoració de parcialitat i el tractament desigual segons els interessos en joc que s'havien de protegir (Somàlia, Israel, Iraq, Bòsnia...). Per altra banda, a més, l'excusa del nou "enemic", el terrorisme, comporta una veritable militarització de la policia -amb

ordenances "cíviques" basades en la tolerància zero i la criminalització de la dissidència i dels més pobres- i la policialització de l'exèrcit que intervé, cada cop més, en amples esferes de la vida civil, fins i tot a les escoles, en una veritable procés de militarització social. Aquest i altres arguments són els que defensen les organitzacions que defensen l'objecció fiscal a les despeses militars.

Objecció fiscal: fins al 15 de juny, tot l'any

Dos de maig. Comença la campanya de l'Agència Tributària de la declaració de renda i, un any més, i en van 23, els col·lectius antimilitaristes i pacifistes catalans i espanyols fem una crida a l'Objecció Fiscal. Comencem una nova campanya d'Objecció Fiscal, l'objectiu de la qual és denunciar les infames i assassines estadístiques que giren entorn a la despesa militar del nostre país i del món en general. Denunciar el cost real de la guerra i no pagar-la és el ferm propòsit de la campanya.

Així tenim que les Nacions Unides indiquen que una reducció del 3% dels pressupostos militars mundials permetrien reduir un 50% la mortalitat infantil, abastir tot el món d'aigua potable i universalitzar l'assistència primària.

Amb un 5% dels pressupostos, eradicar la fam al món. I amb els diners que es gasten fent la guerra contra Iraq, es podria eliminar la fam al món

durant 4 anys. Només en una hora els estats es gasten 127 milions d'euros en els exèrcits, només en una hora 1.800 nens i nenes moren en els països del Tercer Món.

Un any més fem una crida a la població civil perquè es declari objectora fiscal davant la despesa militar de l'estat espanyol, que suposa un 5'4% dels pressupostos generals (Ministeri de Defensa en sentit estricte perquè si apliquem els criteris OTAN i fem visible la despesa real ens situem més enllà del 10%). Per realitzar l'objecció fiscal a la despesa militar ho hem de fer constar a la nostre declaració de renda deduint aquest 5'4% a la nostra quota líquida (també podem optar per deduir 84,00 euros, un per cada país dels més empobrits o la quantitat que volguem). Aquest desviament és una forma alegal, no reconeguda per l'Agència Tributària, tot i que es fa de forma pública.

Enguany els diners desviats

per objectors fiscals es donaren, un any més, a dos projectes de pau: la campanya contra les bases militars a l'estat espanyol i el projecte internacional que anirà destinat a la Casa de Pau de Sant Petersburg (Rússia) i al Memorial txetxè, un grup pacifista de Txetxènia. Aquest dos projectes també són els que l'Alternativa-Antimilitarista/MOC d'arreu de l'estat proposa com a destinataris dels diners que enguany es recullen.

A Catalunya, la Campanya que l'Assemblea d'Objectors Fiscals va promoure l'any passat, va desviar més de 9.000 euros que van anar a parar a diversos col·lectius d'objectors i insubmisos de Xile i Colòmbia.

Si no estem d'acord amb les guerres, perquè hem de pagar els exèrcits que les fan?, fes objecció fiscal a les guerres!! Al voltant del 14 de juny, hi ha previst un lliurament col·lectiu de declaracions objectores fiscals arreu de Catalunya.

SALUT I ANARQUISMES

Ni Caufec ni rotllos

Pep Cara (Berga)

Des de fa més de deu anys que a Berga, arrel de les activitats del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat o la Marxa-Homenatge als Maquis, no parem de conèixer gent. A partir de la coneixença de vegades es comencen a compartir i intercanviar coses, coneixements i experiències. No faré una llista. No cal. Però dic això perquè darrerament, fa poc, hem conegut la gent que lluita contra el Pla Caufec d'Esplugues. Va ser amor a primera vista. Hem conegut de primera mà la seva lluita i la seva capacitat d'organització. Vam connectar de seguida ja que (per sobre d'ideologies o etiquetes) compartim la necessitat d'actuar contra allò que no ens agrada perquè és injust. Durant la Patum que acabem de passar, l'Andreu va escriure una frase simple però clara que resumeix tot plegat i que és aplicable a tot a la vida: "qui vol fer coses busca el mitjàns i qui no les vol fer busca excuses". Si a més coincidim en considerar i practicar l'acció directa com a mitjà, doncs clar, ens havíem de trobar.

I ara que surt això de la Patum i que s'apropa l'estiu amb les seva tanda de festes "alternatives" vaig a "rajjar" una mica de tot plegat que és una cosa que em surt prou bé. Els projectes i/o col·lectius dels quals formo part no depenen totalment dels diners que traiem muntant barres i barraques per Patum (fins al 2005, la dependència era gairebé total). Ara, però, sense dependre'n, pot suposar quasi la meitat del pressupost. Tanmateix, seguim treballant per poder deixar, algun dia, de fer diners venent alcohol. Entre altres coses perquè som moltes les que considerem que les festes "alternatives" no són alternatives a la resta de lleure o oci nocturn i que poc o res tenen a veure amb la finalitat on es destinen els diners. Com a molt, la gent va guarnida d'una altra manera. Potser es podria dir que és un altre mercat. Venent alcohol ens prostituïm, com en qualsevol altre feina, amb l'agregant d'haver de posar "preus populars" i d'aguantar unes condicions laborals pessimes. Mentre no fem atracaments, l'única forma ètica i justa de finançar els projectes que volen ser revolucionaris o transformadors és la cotització. Res nou. I per acabar amb aquest tema aprofito per cagar-me en la gent del rotllo que no fot res més que ser del rotllo.

I ara per acabar, una falca publicitària de propaganda de la bona: El dia 14 d'aquest mes comença la XI Marxa als Maquis (www.sindominio.net/marxa-maquis).

Perquè vull, perquè volem

Josep Lluнас Pujals

D'unir 'hun4' (barrejar) i 'he2'(combinar i unir) en surt 'hun4he2' en transcripció 'pinyin' del xinès mandarí. En català en treuríem la renombrada i mai prou definida infectació; infectació que no infecció, que seria tota una altra cosa. La infectació, que remenem i de què parlem setmana rere setmana i que ens dota d'elements teòrics extrems sempre de la pràctica, és present en la forma xinesa de la mateixa manera que ho era en el grec clàssic, veritable llengua mare del concepte esdevingut proposta ara i aquí. Una infectació que surt de barrejar identitats prèvies i maneres de fer precedents però que en el mateix moment que les barregen esdevenen identitats noves, producte de la combinació de les precedents però alhora noves, novíssimes.

No ho diem així només per novetat, per pedanteria lingüística o per esnobisme social, sinó perquè les pràctiques que des de fa anys portem a terme com a moviments socials en aquest tros de paneta que són els Països Catalans en són conseqüència. Aquestes pràctiques han esdevingut la nostra taula de salvació després de ser derrotats a principis dels noranta després d'una ensulsiada total dels moviments i organitzacions anticapitalistes de tipus diversos que havien sobreviscut a la transició de dictadura a democràcia en els ja llunyans anys setanta del segle passat.

La infectació arranca entre nosaltres al 92 del segle XX, en plena desfeta de tots els moviments que no es volien còmplices del canvi-recanvi borbònic. Es referma en el mirall del "nosotr@s somos ustedes" que els zapatistes van deixar sentir arreu del planeta aquell 1 de gener del 1994, quan des de fora de la història del turbocapitalisme va decidir dir "Prou!" en veu alta. Es retroalimenta en les parets del cinema Princesa, quan totes i tots ens vam quedar parats del que havíem estat capaces de fer. Sura per camins de gel inexplorats en les cimeres del Banc Mundial i contra l'Europa del Capital a Barcelona. Fa parada a l'Ebre digne de la Plataforma contra la sal que ara retorna per imperatius de la història. Pren fred i cafè calent a les Cotxeres de TMB entre les conductores i els conductors del bus pels dos dies. I fa mil i una passes que jo no escric ni transcriu perquè seria massa feixuc i llarg però que totes conixeu...

Merescudament sotmesos, no aconseguim aixecar el cap ni quan aquesta és l'única manera de no sucumbir davant la piconadora que s'aixeca impertèrrita esperant que mostrem poca vitalitat per fer-nos fondre amb l'asfalt. Seria una altra manera d'infectar-nos.

Denuncien novament la croada del Tripartit contra les energies renovables

Tanquem les nuclears

Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia (TLN-CNCE), i les organitzacions que en formen part -- que inclouen, entre altres, Greenpeace, Eurosolar-Catalunya, Ecologistes en Acció de Catalunya, la Fundació Terra, Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear i Depana --, denunciem que, amb la seva convocatòria a un grup d'experts per a dissenyar el futur energètic, el govern tripartit de Catalunya intenta evitar tant una aposta estratègica pel desenvolupament de les renovables com un debat públic i democràtic sobre el futur energètic de Catalunya.

Més enllà de la vàlua professional dels membres del Consell en els seus àmbits de competència, la composició del Consell creat pel tripartit torna a fer palesa que, en matèria de visió energètica, PSC, ERC i ICV segueixen ben arrelats als models establerts durant el segle XX, i ferriament oposats a canviar la seva visió i adoptar nous models que països com Alemanya, que vol abastir l'any 2020 la meitat del seu subministrament elèctric amb energies renovables i cogeneració, estan posant sobre la taula.

En un moment en què al menys dos estudis han demostrat que seria possible abastir tota la demanda elèctrica del 2050 a Catalunya amb energies renovables (1), i que aquesta opció seria econòmicament avantatjosa, la Generalitat convoca un consell en què l'experiència en aquestes formes de producció energètica destaca per la seva absència. En canvi, sí que hi són ben representats REPSOL, IBERDROLA i la CAIXA, empreses que han contribuït a instal·lar-nos en el deteriorament ambiental i la crisi

energètica que hem d'enfrontar. L'absència d'experts en tecnologies per a l'aprofitament de les fonts d'energia renovable és encara més feridora per l'inclusió de professionals dels que no es coneix cap trajectòria pública reconeguda en l'àmbit de lles estratègies energètiques.

D'altra banda, TLN-CNCE denuncia que la Generalitat pretén utilitzar aquest Consell esbiaixat per substituir un debat públic imprescindible en el procés de formulació de les polítiques energètiques necessàries per fer que la ciutadania de Catalunya disposi dels serveis que l'energia proporciona, i es faci de forma ecològica i econòmica, justa i equitativa. Això ha que ha comportar, necessàriament, la millora de l'eficiència energètica del sistema català i un augment considerable de la contribució de les fonts d'energia lliures, netes i reno-

vables en el mix energètic català. En aquest sentit és també significatiu que no s'hagi convidat a formar-ne part a cap de les organitzacions i moviments socials que van presentar propostes en el Pla Energètic de Catalunya i que han presentat escenaris elaborats per al futur energètic de Catalunya.

"Sembla que el Tripartit està més preocupat per assegurar que el futur energètic de Catalunya continuï sent tan ineficient i brut com fins ara i no es centri en les energies renovables per tal de protegir els ciutadans de Catalunya de l'efecte de les emissions de gasos d'efecte hivernacle i dels riscos associats a l'energia nuclear i els residus que produeix", ha declarat Miguel Muñoz, portaveu de TLN-CNCE. "Però els catalans no permetrem que ens tanquin l'accés a les energies renovables, que seran, tant si el tripartit ho vol veure com si no, les predominants en qualse-

vol escenari sostenible en avançar el segle XXI.

(1) Els dos estudis són:

Greenpeace (2007) Renovables 100%: Un sistema elèctric renovable para la España peninsular y su viabilidad económica. Disponible a

<http://www.greenpeace.org/espana/reports/informes-renovables-100>

Fundació Terra – Eurosolar Catalunya (2007) Catalunya Solar: El camí cap a un sistema elèctric 100% renovable a Catalunya. Disponible a:

<http://www.ecoterra.org/articulos80es.html> i a http://www.energiasostenible.org/ec3.asp?id_link=27&id_up=23

OPINIÓ: Una utopia molt llunyana

Josep Maria Loste Romero

Gairebé tots els mortals saben que són les depressions. Els estudis més recents pronostiquen que el 24% dels catalans patiran algun trastorn mental al llarg de la seva vida i que quinze de cada cent ciutadans hauran de fer front a aquesta malaltia mental. De tota manera, no vull parlar de les depressions clàssiques, les que han de tractar els psiquiatres i els

psicòlegs, sinó que voldria capbussar-me en una temàtica diferent, més pròpia dels sociòlegs, els historiadors, els polítics i els economistes: la depressió com a causa-efecte d'una forma de comportament, d'una societat feble, injusta i sofisticada en què cada cop s'empeny més els individus cap a la frustració i el nihilisme.

Doncs bé, la descripció d'aquest arrauiment polièdric implica la redefinició de molts concep-

tes i valors. La vida, per a la majoria de ciutadans del nostre entorn, ha esdevingut la dictadura de la quotidianitat. La felicitat s'ha convertit en una utopia cada cop més llunyana de la realitat.

El dret esdevé literatura jurídica molt teòrica, la política és eixorca: una mena d'antiteràpia que és presonera de les seves pròpies fragilitats i molt allunyada dels ciutadans que més la necessiten: ha perdut la seva càrrega d'element

bàsics de control, equilibri i transformació del poder. Els autèntics trastorns psíquics són sociolaborals: no s'arriba ni de bon tros a final de mes.

Per altra banda, la gran mestresa anomenada economia agafa una característiques narcisistes i prepotents: la síndrome dels 4X4 ho empudega tot. El sistema macroeconòmic és òptim però cada vegada més gent normalitzada va pitjor.

Manifest del FAGC pel 28 de juny, dia internacional per l'alliberament glt

Guanyem llibertats! Prou tranzmarikabolofòbia!

Front d'Alliberament Gai de Catalunya

Tant el 28 de juny, Diada Internacional per l'Alliberament GLT, com la resta de dies de l'any, en el FAGC pretenem que la nostra acció política reverteixi en la transformació social.

A tal efecte comptem amb impulsar la nostra capacitat de denúncia i mobilització (per exemple, hem denunciat la Guàrdia Urbana de Barcelona per la vexació a un transsexual masculí, o un Institut de Sabadell per bulling lesbòfic).

Aquesta capacitat de denúncia i mobilització ha d'articular accions contundents: si l'Església predica contra nosaltres, responem activant campanyes d'apostasia; si els molesta veure'ns expressar la nostra afectivitat en públic, convoquem besades col·lectives; si agredeixen a una persona GLT, activem el mecanisme legal, mediàtic i reivindicatiu perquè aquesta agressió no quedi sense resposta. Pensem que no es tracta de retirar-nos de l'escena quotidiana i començar a construir "famílies felices", sinó de consolidar l'espai públic amb tots els nostres matisos. Aplaudim l'equiparació de drets, però no creiem que suposi en absolut un avenç en les llibertats del col·lectiu GLT. Volem manifestar la nostra diferència sense haver de pagar cap peatge extra i sense haver de reforçar estereotips.

Allò políticament correcte ens ha acceptat i, és clar, hem d'estar-li agraïdes. Passa, però, que ha arribat molt tard. Seguim tenint problemes inherents en la nostra vida. Problemes que tenen a veure amb

treballs precaris, habitatges inaccessibles, discapacitats i, sobretot, amb un inconformisme que ens impedeix la "normalització". Davant d'aquesta situació no ens queda més remei que la construcció d'aliances polítiques basades en la crítica al model uniformador que ens imposa uns patrons normalitzadors i classistes.

Aquest 28 de juny, volem invitar gais, lesbianes i transsexuals a que no renunciïn a cap espai públic ni

privat. Espais que hem de reivindicar com a propis, ja sigui el carrer, el frankfurt de la cantonada, el lloc on treballem o la reunió de la comunitat de veïns. Si és necessari, cal que ens mostrem des de la provocació. Hem de poder viure amb dignitat i sense falses toleràncies.

Per tal de fer-ho real i tangible cal que recuperem la mobilització del col·lectiu GLT. Ens hem de mobilitzar front qualsevol intent de posar preu a la nostra llibertat d'es-

collir com volem viure la nostra sexualitat. No podem conformar-nos amb quedar reclosos en barris "glamurosos" però exclusius que ens allunyen dels nostres espais habituals.

Es fa necessari el disseny d'estratègies de prevenció que posin en primer pla la violència i la tranzmarikabolofòbia com si d'una pandèmia es tractés, una pandèmia invisibilitzada intencionadament, que acaba per destruir la vida de moltes persones abans fins i tot que puguin prendre consciència de la seva opció o identitat sexual. Estratègies que comencin per instal·lar la tranzmarikabolofòbia com un perill a combatre, i per tal de fer-ho possible s'ha de treballar en l'àmbit de l'educació, perquè qualsevol persona gai, lesbiana o transsexual pugui tenir accés, des de la infància, a un imaginari positiu que no ridiculitzi la seva sexualitat.

L'homofòbia, la lesbòfobia o la transfòbia no desapareixen amb la multiplicació de drets, ni amb la sola, per bé que necessària, denúncia de les agressions i les discriminacions. Es tracta de lluitar per la consolidació de les llibertats. Per fer-ho possible hem de tenir molt clar que així com els drets que vulguin donar-nos poden ser negociables, les llibertats no ho són. Les llibertats són intrínseques al nostre desenvolupament com a éssers humans individuals. No hem, ni volem, demanar permís per a expressar-nos.

Aquest 28 de juny...
...GUANYEM LLIBERTATS!
PROU TRANZMARIKABOLLOFÒBIA!

La criança, un nou espai de lluita

Anna Campanera Reig, mare, mestra i psicopedagoga

Ben passada la trentena ens decidim a reproduir-nos, bé per accident o després de meditar llargament, tant és. I mentre en el cos es reproduïen les cèl·lules que donaran lloc a una nova vida, el nostre cap, a vertiginosa velocitat, pensa, reflexiona, llegeix, compara, s'atemoriza, analitza, critica, mira, escolta, crea, s'immergeix, en definitiva, s'infecta d'idees.

Idees que ens porten a planificar i decidir les opcions personals respecte un nou àmbit de lluita: la maternitat i la paternitat. Ens preguntem si l'esfera personal i familiar ha de ser una nova àrea de revolució o més ben dit un nou espai on recuperar la llibertat. Però és que es pot ser reivindicativa en l'àmbit laboral o respecte la llengua, l'ecologia, la guerra, el teu país, i alhora neoliberal i conformista en qualsevol altre àmbit? Si realment creiem que un altra forma d'organitzar la societat és i ha de ser possible, hem d'infectar les nostres formes de pensar, però sobretot d'actuar. Les idees que ens passen pel cap es materialitzen en temes com l'embaràs, el part, l'alletament, la son, l'alimentació, la vacunació, l'escolarització, el consum, les joguines, els espais de relació, les drogues, etc..

Quan es tracta de dur a la pràctica uns principis, i amb els teus fills i filles, aquests, inevitablement adquireixen una nova perspectiva, de vegades et qüestionen els preceptes més defensats i argumentats. Recollim idees que ens arriben de diferents corrents, t'obres a noves perspectives, ens infectem de vegades fins i tot d'idees contràries a les que pensàvem prèviament. Llegeix llibres sobre la son tant del sr. Estívil (que es podria considerar que escriu apologia de la violència infantil) com d'altres psicòlegs o pediatres totalment diferents com el Carlos González, la Rosa Jové, l'antropòloga Liedloff... vols conèixer i vols saber de primera mà que s'escriu sobre tot allò que està relacionat amb l'infant. Tota aquesta dedicació desemboca en "petites" victòries personals que són molt més nombroses, molt més gratificants i no es fan esperar tant com les col·lectives.

La vida és infectació, compartir i intercanviar. Recuperar la tribu perduda –ens falten molts referents que suplím amb llibres, amb la pràctica, però sobretot amb l'intercanvi d'impressions amb altres mares i pares-, i així anem recuperant la confiança en nosaltres mateixes, com a mares i com a pares. Els pensaments han de passar a ser realitats factives, es revaloritzen i també convencen més a les persones de la teva xarxa propera.

OPINIÓ: No als vaixells de luxe al Port de Tarragona!!!

Pau Gomis

El dia 7 de maig, com que estic al tur, vaig anar a fer un volt en bicicleta pel port.

Quina va ser la meua sorpresa en veure gran quantitat d'automòbils aparcats per tot, hostesses somrients, autoritats diverses i una relació directament proporcional entre la profusió de corbates i la presència policial.

S'inaugurava la fira World Royal. La nova Marina Port Tarraco acollia una mostra de iots de luxe, el preu d'alguns d'ells oscil·lava entre 4 i 20 milions d'euros. La fira incloïa expositors de

joieria i altres articles, desfilades de moda nàutica i festes VIP per les nits. L'accés, com no, era restringit. Sols podies entrar amb invitació, però des del moll de costa es podia veure com es mouen els rics en el seu glamorós ambient i com s'ho passen d'allò més bé. Els pobres, un altre cop, amb la cara enxada al vidre del restaurant, i els budells fent soroll, mentre miren com d'altres mengen exquisides viandes.

L'Autoritat Portuària s'equivoca de nou. Donant una utilitat exclusiva al port de la ciutat, o sigui, d'esquena a la ciutadania. Això fa preveure que no vindran grans vai-

xells de mort a Tarragona, ja que als capitalistes no els hi agrada tenir prop aquells que més aferrissadament els defensen, els exèrcits. Però els vaixells que hi ha atracats no són vaixells de vida. Les fortunes capaces d'adquirir i mantenir aquests iots, tret d'alguna excepció, ja sabem com s'amassen dins del sistema capitalista, i precisament no van de la mà de l'ètica.

La majoria de vaixells exposats són un símbol del poder econòmic, una representació emblemàtica del món capitalista, una ostentació que fa mal a totes les persones compromeses en la lluita contra la pobresa i a tothom que creu que un altre

món és possible.

Només a l'estat espanyol hi ha 9 milions de pobres, si sumem els que viuen al llindar de la pobresa representa prop d'un 20% de la població. Per això, i molt més, és immoral i obscena aquesta exhibició de riquesa. El capitalisme aparta als pobres amb l'esombra o la porra, li és indiferent. Té moltes modalitats de mort, no només les guerres.

Aquí a Tarragona, en una nova demostració de servilisme com vam fer en el JFK, els hi preparam els espais i els hi facilitem tot perquè es distreguin de la seva bruta i miserable existència.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Pedro Luis de Gálvez, escriptor, poeta i periodista

Ferran Aisa

Pedro Luis de Gálvez, que va néixer a Màlaga l'any 1882, era fill d'un general carlista i, primordialment, catòlic. L'educació del jove Gálvez va estar encaminada cap el sacerdoci, ja que la seva família el va internar al Seminari de Màlaga perquè estudiés Teologia. El jove de setze anys comença a ésser inconfornista i s'escapa del Seminari cap a Madrid, on ingressarà per oposició, amb el número dos, a la Real Escuela de Belles Arts de San Fernando per estudiar art pictòric, però el jove inquiet i rebel serà expulsat de l'Escola per les seves aficions eròtiques d'anar darrere de les models que posen a les classes de dibuix al natural. Aleshores, el seu pare l'envia a l'internat correccional de Santa Rita. El malagueny, una vegada abandoni la reclusió, il·lustrarà el llibre de José Ferrándiz, "Memòria de una monja". Novament el seu pare intervinirà en la seva vida per frustrar-li el seu desig d'ésser actor... Cansat de l'autoritarisme patern, Gálvez fugirà a peu a París, sense diners, vivint la bohèmia de tants artistes de l'època, d'aquells que canviaven un dibuix per unes monedes o un plat de sopa. Al seu retorn pren contacte amb els republicans radicals i es dedica a fer conferències i mítings contra la monarquia. A un poble miner de Còrdova és detingut per injuriar al rei. Al penal d'Ocaña escriu el seu primer llibre "En la cárcel", una obra de denúncia que va tenir molt bona crítica. N'escriurà altres obres "Existencia atormentada" o "Los aventureros del arte" i, fins i tot, guanya el Concurso Nacional de Cuentos del diario El Liberal, amb "El ciego de la flauta". Precisament el diari "El Liberal" el contractarà com a periodista i l'enviarà a l'Àfrica com a corresponsal de guerra. Pedro Luis Gálvez abandona el republicanisme per passar a l'anarquisme, i combina la seva prosa valle-inclanesca amb els seus versos quevedescos. L'any 1923 publica el llibre de sonets "Buitres", amb els que satiritza personatges com Romanones i Lerroux. Sis anys més tard surt "Negro y azul", aleshores ja milita a la CNT i escriu articles a les publicacions llibertàries. També publica a La Novela Nueva, "El demonio de San Miguel". Durant els anys vint i trenta, viu a Barcelona, on el seu esperit contestarari i bohemi trobarà el lloc ideal per expandir el seu art en els cabarets, cafès, teatres del Paral·lel i del Barri Xino. El 15 de setembre de 1927 estrenà al Teatre Apolo, "La Reina del Barrio Chino", una sarsuela amb lletra seva i música d'Alberto Cienfuegos i Rafael Salanova. Els anys de la guerra els passa a Madrid. L'any 1939, decideix no fugir de la capital d'Espanya, però els vencedors el detenen i el tanquen a la presó de Porlier, serà jutjat i condemnat a mort. Pedro Luis Gálvez serà afusellat la matinada del 20 d'abril de 1940.

Dinamita de cervell

297 2011ngiz on 6b6D
297 2011ngiz on 6b6D
297 2011ngiz on 6b6D

Luis Miguel Potua

"DADA— vet aquí un mot que porta les idees de cacera; cada burgès és u petit dramaturg, inventa frases diferents, en comptes de posar eals personatges que convingui al nivell de la seva intel·ligència, crisàlides als seients, cerca les causes o els objectius (segons el mètode psicoanalític que practiqui) per fonamentar la seva intriga, història que parla i es defineix.

Cada espectador és un intrigant, si és que mira d'explicar un mot (conèixer). Des del refugi encoixinat de les complicacions serpentinales, cal manipular els propis instints. D'aquí les infelicitats de la vida conjugal.

Explicar: diversió dels ventres-rojos amb els molins dels cranis buits".

Aquests primers paràgrafs i el subtítol plantejat per als plantejaments teòrics del dada, són part del "Manifest Dada" escrit per Tristan Tzara el 1918, del qual aquest any 2008 es compleix el noranta aniversari.

"Dada no significa res" ens planteja Tzara, donant així un cop a tota creació artística i literària present, anterior i fins i tot posterior, una declaració absoluta d'intencions del que és Dada i les seves possibles plantejaments teòrics.

"La Gioconda ridiculitzada amb un bigoti i anomenada L.H.O.O.Q., és Dada.

Un bonic mirall dintre d'un marc daurat i titulat "Portrait d'un imbècil (Retrat d'un imbècil)", és Dada. Un poema compost tan sols mitjançant consonants, és Dada.

Un "consell d'hygiene intimi: il faut mettre la moelle de l'épée dans le poil de l'aimée" (consell d'hygiene íntima: cal ficar la medulla de l'esquena en el pèl de l'estimada), és Dada.

Un poema negre, un quadre creat amb desapropietaments, un urinari exposat en un museu, és Dada."(1).

I encara així es continuen plantejant: què és Dada? Quins fonaments teòrics té Dada? Per què el nom de Dada? Tristan Tzara, en el manifest, glossa: "Tota forma de

fàstic susceptible de convertir-se en negació de la família és Dada; la protesta a cop-de-punys de tot l'ésser lliurat a una acció destructiva és Dada; el coneixement de tots els mitjans fins a avui rebutjats pel pudor sexual, pel compromís massa còmode i per la cortesia és Dada; l'abolició de la lògica, la dansa dels impotents de la creació és Dada; l'abolició de tota jerarquia i de tota equació social de valors establerta entre els serfs que es troben entre nosaltres els serfs és Dada; tot objecte, tots els objectes, els sentiments i les foscos, les aparicions i el xoc precís de les línies paral·leles són mitjans de lluita Dnada; abolició de la memòria: Dada; abolició del futur: Dada; confiança indiscutible en tot déu producte immediat de l'espontaneïtat: Dada; salt elegant i sense prejudicis d'una harmonia a una altra esfera; trajectòria d'una paraula llançada com un disc, crit sonor; respecte de totes les individualitats en la momentània bogeria de cadascun dels seus sentiments, seriosos o temerosos, tímids o ar-

dents, vigorosos, decidits, entusiastes; despullar la pròpia església de tot accessori inútil i pesat; escopir com una cascada lluminosa el pensament descortes o amorós, o bé, complaent-se en això, acarinar-lo amb la mateixa identitat, el que és el mateix, en un matoll pur d'insectes per a una noble sang, daurat pels cossos dels arcàngels i per la seva ànima.

Libertat: DADA, DADA, DADA, uol de colors crespats, trobada de tots els contraris i de totes les contradiccions, de tot motiu grotesc, de tota incoherència: LA VIDA." (2). I la següent pregunta és: Què és Dada? És l'aparició a Zurich el 2 de febrer de 1916, en un país neutral històricament a tota guerra o confrontació en l'antiga Europa, del grup que fart ja de mort i desolació bèl·lica decideix crear el Cabaret Voltaire amb una intenció artística i literària. A partir d'aquí es va desenvolupant Dada.

El bateig amb la paraula màgica Dada "És una paraula internacio-

continua a la pàgina 23 >

Dada no significa res Dada no significa res

nal, només una paraula" (3), amb diferents significats en diferents llengües, cadascun que triï la significació preferida, i Tzara afegeix: "La paraula va néixer, no se sap com DADA DADA va jurar amistat sobre la nova transmutació, que no significa res, i va ser la més formidable protesta, l'afirmació més intensa armada de salut llibertat jurament multitud combat velocitat prec tranquil·litat escamot privat negociació i xocolata del desesperat" (4). Pot ser que aquest final ens doni idea de per què sorgeix Dada i es planteja d'aquesta manera. Europa acaba de sofrir una guerra de plantejaments vuitcentistes amb un material bèl·lic industrialitzat, amb un poder de destrucció com mai s'havia vist, amb una falta de valors en la batalla total. Pensem que la pau se signa a les 6 del matí del dia 11 de novembre de 1918 i entra en vigor a les 10 del matí d'aquest mateix dia, més o menys en aquestes hores, i des de les sis a les deu encara moren desenes de milers de soldats únicament per salvar l'honor de la pàtria, o del regiment o perquè els sobrants d'obusos d'artilleria s'havien de gastar.

Després d'aquesta salvatge destrucció d'humanitat, Dada s'alça per cridar Dada per primera vegada en plena guerra, 1916, en els genolls d'Hugo Ball que sostenia un llibre, i a partir d'aquest moment s'encarreguen ells mateixos de distreure i confondre el món sobre el significat de Dada. Estan farts de guerra, farts de tot semblen dir en el "Manifest Dada", farts d'un món que s'enfonsa en la seva pròpia sang i que damunt cerca culpables, en aquest cas Alemanya, quan tots han contribuït a la massacre humana no solament en forma de vides sinó de destrucció de tot allò que havia estat creat artísticament i literàriament, dels moviments socials i obrers, a principis d'un segle que semblava ser la gran resposta de l'home a la seva pròpia existència, expressant la seva contrarietat de per què la cultura permet conflictes de tal envergadura.

Ja el 1913 i 1914 Marcel Duchamp es dedica a fer les seves famoses cerques i la creació de Trosi stoppages-étalons, tres interrupcions-patró, com una nova mesura de longitud ob-

tinguda deixant caure al sòl tres fils en horitzontal d'un metre de llarg des d'una altura d'un metre. És llavors quan Duchamp uneix una roda de bicicleta sobre un tamboret, el que feia plantejar si un objecte ordinari produït en massa es podia elevar a la categoria d'obra d'art. Contra la bellesa eterna, contra l'eternitat dels principis establerts, contra les lleis de la lògica i per la llibertat de l'individu, l'espontaneïtat, l'immediat, l'aleatori, la contradicció.

Neix per trencar i fer tabula rasa de

tot el que hi ha hagut fins al moment, encara que no sigui possible. Es parla gairebé d'un plantejament nihilista. No parlen d'obres concretes i van en contra de marxants i galeries d'art, encara que les seves obres amb el temps van ser molt valorades.

La difusió de Dada es deu en part a la revista del mateix nom, "Dada", i gràcies a ella les idees s'estenen per tot el món occidental. Dada a París és visiblement més literari que la resta. El Berlín de 1918 era una ciutat plena d'homes acabats, antics soldats que

passejaven errants com ombres del que van ser algun dia, sofrint la fam i l'atur. Otto Dix el 1920 crea el Streichholzhandel, el venedor de fòsfor, "un home cec i sense cames intenta, en va, vendre els seus llumins als viants indiferents, mentre un gos orina sobre ell."(5).

El Dada alemany és totalment anti-burgès, antiliberal i les seves manifestacions són polítiques, encara que no totes, donant suport el moviment espartaquista, socialistes revolucionaris escindits del Partit Socialdemòcrata

Alemanya, en la seva majoria. Els alemanys han estat els culpables, segons Versalles, però Dadá sap que tots els governs europeus volien la guerra, fer la guerra per fer-la, perquè tocava, i la culpable és Alemanya perquè li ha tocat.

La tendència és d'una nova objectivitat, gent compromesa que van ser perseguïts pels nazis, molt crítics amb la realitat. Van utilitzar sobretot la fotografia com a mitjà d'expressió. Als EUA, Man Ray i els que viatgen d'Europa a Nova York a explotar la idea dada donen a la ciutat nord-americana la possibilitat d'incorporar-s'hi com a nou centre de l'art d'avantguarda en el món.

Aportacions a l'art com els 'collage', detalls ja utilitzats pel cubisme, els 'ready made' de Marcel Duchamp, els experiments fotogràfics de Man Ray, arts i idees totes elles avançades a un temps de derrota moral i física en el continent europeu. Els moviments de Dada d'un continent a l'altre, la seva manera de presentar-se al món són formes també d'expressar la idea. Green art de tal manera que els sorpresos burgesos ho compren i ho admiren, quan la intenció de Dada és realment fer veure a tots que allò que no significa gens, una idea intolerant amb la ignorància i la frivolitat del món que s'acaba d'enfonsar i que remunta el vol de la mateixa manera, sense esperit crític i allunyant-se cada vegada més del coneixement.

L'Europa de la dècada dels 20 es dedicarà a viure la vida intensament, amb convulsions socials dutes pel moviment obrer. Però al seu torn, Dada es desenvolupa en un París de festa contínua, en una Alemanya que intenta oblidar de manera degenerada la culpa del desastre de la guerra o uns Estats Units que viuen un moment dolç econòmicament que és un miratge que desparterà en el 'crack' de la borsa de Nova York el 1929. Més que una tendència artística és una manera de viure, una forma de vida, que va incloure nous elements creatius. L'ús del cinema per part de Max Ernsts i Hans Richter, 'collages', papers esquinçats col·locats a l'atzar, fotomontatges, acoblaments, radiografies, 'schalografia' o barreja entre radiografia i 'collage', aerografia o pin-

D'esquerra a dreta: Francis Picabia, Hans Richter, Hugo Ball, Jean Arp, Man Ray i Marcel Duchamp.

Dada no significa res

"El dadaïsta donava al burges una sensació de confusió, de manera que sonaven els timbres de les seves portes, arrufaven les celles, les caixes de cabals i les seves llistes esclataven i es tacaven"

> ve de la pàgina 22

tura amb una espècie de bufador. Donen una gran importància a l'atzar, la llibertat absoluta en la creació de les obres, i també a la idea de burla, una actitud teatral amb un rerefons molt seriós, irònicament, de transformació i de canvi. Realitzen representacions teatrals, concerts de música i recitals de poesia, un torrent de creació des de diferents manifestacions artístiques.

"El dadaïsta donava al burges una sensació de confusió i un distant però poderós retrò, de manera que sonaven els timbres de les seves portes, arrufaven les celles, les caixes de cabals i les seves llistes esclataven i es tacaven." (6) escrivia Jean Arp a "L'Ampolla Umbilical". Els dada pensaven que l'artista era el producte de la societat burgesa i qui els donava el seu major suport, i la guerra l'única cosa que fa és atrapar l'artista en la podridura de la pròpia societat. Dadà va ser una expressió de frustració i fúria, escrivint innombrables manifestos amb el toc personal de l'autor

de torn. Dada popularitza l'art i alhora canvia el concepte totalment d'aquest ja que la utilització d'elements que mai no havien estat considerats com a art (una roda de bicicleta, retalls de periòdics, un urinari) sembla estar fent l'efecte que la gran intenció de Dada és oferir a la burgesia d'aquest moment una espècie de burla de la seva pròpia manera de viure, però alhora obre el camí a l'art del segle XX, a les 'performances', a les instal·lacions, a l'obra d'Andy Warhol, és la gran explosió de Dada, l'entrada de Dada és doncs la gran revolució de l'art cap a l'ús d'un nou concepte de l'art que arriba fins al segle XXI. Tot això fa que Dada semblés únicament una bogeria col·lectiva d'uns personatges extravagants als ulls dels seus contemporanis. Encara vaig agafar Dada és internacional i es manifesta a Itàlia, Txecoslovàquia, a la Unió Soviètica, a Hongria, Bèlgica, als Països Baixos, fins el 1924 amb l'arribada del Surrealisme. "El seu esperit basat en la ironia, el dubte, la provocació, l'anarquia, la rebel·lió i la negació en bloc de tots els

valors de la societat moderna. Després de 1945 i fins a avui, l'esperit dada es manifesta en nombrosos moviments artístics, com el Pop Art, Fluxus, el nou Realisme, etcètera: les llauenes de Campbell's i les ampolles de Coca-cola d'Andy Warhol són Dada. Quan Ben pinta "això no és art", és Dada. Globalment, Dada correspon a això que anomenem "contracultura": el rap és Dada; el tag és Dada. En poques paraules: Dada ha mort, Visca Dada!".(7) La idea dada de sacralitzar la icona amb l'apropament i al seu torn la converteix en obra d'art. Els mateixos situacionistes vienesos i la seva manera d'expressar l'art són Dada. Aprofundint més i reflectint corrents contraculturals dedicades a la provocació i a expressar un esperit crític manifestant la no existència d'un futur en el món que vivim, Dada connecta amb el Punk anglès, que al seu torn reflecteix idees dels surrealistas, no creure en no-res del que és la base de la societat, de provocar una reacció de fàstic i repulsa en la gent, crear

una moda "do it yourself" (fes-t'ho tu mateix) sent al seu torn una manera d'enganyar tot aquell que s'apunta al carro per pura estètica o perquè és 'cool', tornar a enganyar a la maldestra mentalitat burgesa. El 1950 hi ha a Nova York un cert interès per Dada entre compositors, escriptors i artistes, que intenten produir obres de característiques similars. Dada, com el Punk, sorgit d'una crisi profunda de la societat de la dècada dels 70, o els moviments contraculturals del segle XX hereus d'aquells "extravagants" artistes i literats de principis de segle, va anhelar des dels seus inicis aquesta vida més rica, més bella, més profunda, es basaven en una profunda creença en la bondat intrínseca de la humanitat quan no ha estat corrompuda per la societat, i encara avui, tots aquells que avui dia es consideren crítics amb tot allò que ens allunya del coneixement, expressen, com llavors, que qualsevol és amo del seu destí i que el món es va tornar boig un dia de 1914, repetint en la seva bogeria fins als nostres dies, trencant la possibilitat que els hu-

mans fóssim realment més humans, ja que pot ser que el gran perill per als allunyats del saber era convertir-se en humans massa humans, com va escriure el gran filòsof i poeta alemany Friedrich Nietzsche. "I en una tarda de primavera vaig veure una dona despullada corrent i saltant per la platja que cridava: SÓC MARCEL DUCHAMP, SÓC LLIURE!!!"

Cites:

- (1) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit Dadá. París, Adagp, 1998.
- (2) Manifest Dadá, Tristan Tzara, 1918. www.ideasapiens.com/textos/Art/manifest%20dadaista.htm
- (3) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit...op.cit, nota 2. Pàg. 6
- (4) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit...op.cit, nota 2. Pàg. 7
- (5) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit...op.cit, nota 2. Pàg. 14.
- (6) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit...op.cit, nota 2. Pàg. 15.
- (7) L'Ecotais, Emmanuel de. L'esperit...op.cit, nota 2. Pàg. 21.

> DES CARTES MAUDITES

Cèl·lules de Prosperitat: o quan el discurs eclipsa el contingut (II)

Carlus Jové

Les Cèl·lules de la Prosperitat es fonamenten en la confiança mútua; els participants donen els seus diners a la persona que ocupa el centre, a qui probablement no coneixen ni tornaran a veure. Alhora, però, cada participant ha d'involucrar dues persones per omplir la capa superior, el que genera una nova relació de confiança. Ara bé, com es comentava a la columna anterior, el sistema es veu matemàticament abocat a la paràlisi, pel qual la participació implica necessàriament un dilema moral, ja que més enllà dels propis diners —sobre els quals un assumeix el risc— assegura a les persones implicades per nosaltres ni els altres formants de la Cèl·lula que arribin a generar beneficis. Des d'una perspectiva individual, un pot optar per assumir el risc, com en un joc; ara bé, què passa amb aquelles persones que impliquem?

Es podria pensar que cada persona és responsable dels seus actes i que de la mateixa manera que nosaltres hem assumit el risc —en cas que ens n'haurem assabentat— la resta farà el mateix, de manera que en cap cas ens pertoca jutjar moralment la nostra participació ni la implicació d'altres per, recordem-ho, iniciativa i benefici nostres. Nosaltres volem recollir els beneficis, i els altres que es preocupin de fer el mateix amb els seus.

Una altra postura seria considerar el nostre lloc dins el sistema: per assegurar el nostre benefici hem d'implicar a dues o més persones, que per garantir el seu benefici hauran d'implicar cadascuna a dues persones més, etc. En resum, per assegurar el nostre benefici —que no està assegurat fins que s'assoleixi el nombre necessari de participacions— cal que impliquem, sota risc, a dues o més persones de la nostra confiança.

Aquesta acció genera una cadena en què el guany d'un passa per la possible pèrdua de molts, concretament catorze. Si a més tenim en compte que les dues persones implicades per nosaltres, en cas que arribin a ocupar el centre d'una Cèl·lula, tindran novament sobre les seves espatlles la sort de catorze persones, i que en el transcurs d'ocupar el centre s'hauran produït tres particions, és a dir, sis Cèl·lules amb catorze endutats cada una, que alhora es tornaran a partir, es fa difícil contemplar la participació com a exempta de responsabilitat.

Tot plegat és un dilema ètic de primer ordre: pensem com a individus aïllats, o pensem com a individus dins un sistema, el qual implica responsabilitats vers els altres?

Algú podria plantejar una tercera via: en la mesura que cada un és lliure d'implicar-se o no en el sistema, jo no en sóc responsable.

Al cap i a la fi, no és aquesta l'ètica imperant?

Lucio Urtubia, l'anarquista irreductible

Secretariat Permanent CGT Catalunya

El Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya en col·laboració amb les Federacions Locals de Tarragona, Manresa i Barcelona, Intercomarcal de Girona i Comarcal Garraf-Alt Penedès, vam organitzar entre el 20 i el 24 de maig un seguit de Xerrades-Col·loqui a càrrec de l'històric militant anarquista Lucio Urtubia, actes que van tenir lloc a Tarragona (dia 20 de maig), Manresa (dia 21), Barcelona (dia 22), Girona (dia 23) i Vilanova i la Geltrú (dia 24), i que van comptar amb una notable assistència, mostra de l'interès que desperta la vida d'aquest lluitador.

Qui és Lucio Urtubia?

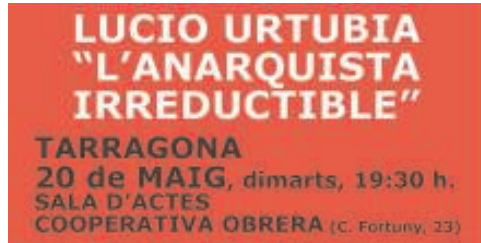
Lucio Urtubia Jiménez, nascut a Cascante, Navarra, el 18 de febrer de 1931, és un obrer, un paleta, i militant anarquista. Considerat com l'últim dels "bandits bons", ha estat definit com un "Robin Hood", com un Quixot que no lluitava contra molins de vent sinó contra gegants de veritat.

Lucio Urtubia va néixer a Cascante en una família molt pobre de 5 germans, dins de la carlina Navarra. El seu pare va entrar en la presó com carlí i va sortir convertit en comunista. Als 19 anys Lucio va sentir de la seva boca per primera vegada la paraula que marcaria la seva vida: "Si podria voler a empezar, seria anarquista".

Reclutat per al servei militar, descobria molt aviat la facilitat per a realitzar contraban en la frontera hispano-francesa. Més tard, amb altres companys del servei, va desvalisar un magatzem de la companyia on prestava el servei militar. Al ser descobert, va desertar i va fugir a França el 1954, ja que els delictes comesos podien comportar la pena de mort.

A París comença a treballar de paleta, ofici que l'acompanyarà tota la seva vida. Va començar a relacionar-se amb les Joventuts Libertàries de la Fédération Anarchiste, radicada a París, en principi per a aprendre l'idioma, però més tard plenament convençut per les relacions que allí va iniciar, que incloïen entre altres a André Bretó, escriptor francès conegut com el principal impulsor del moviment surrealista, i a Albert Camus, premi Nobel de Literatura, membre de la Fédération Anarchiste i articulista de Le Libertaire (precursor immediat de Le Monde libertaire). La révolution prolétarienne i Solidaridad Obrera (de la CNT).

Al poc temps de viure a París se li va demanar que amagués un membre del maqui antifranquista a

la seva casa. El refugiat va resultar ser el mític maqui llibertari Quico Sabaté, amb el que va compartir casa durant diversos anys, fins a la mort d'aquest: Per a Lucio, Quico era el seu deu, el seu mestre de l'anarquisme.

Sabaté li va facilitar adreces de famílies i llibertaris exiliats a Tolosa de Llenguadoc, Perpinyà i París, i de membres que seguien en actiu de l'antiga CNT espanyola a Barcelona, Saragossa, Madrid i Pamplona. Lucio, davant de la detenció i empresonament de Quico, va començar a emular-lo realitzant incursions en territori espanyol; posteriorment va emprendre una sèrie de robatoris i atracaments per Europa, per a aconseguir fons per a la causa revolucionària, acompanyat per la seva inseparable metraladora Thompson, heretada de Sabaté a la mort d'aquest. Més tard abandonaria aquestes danyats "por miedo a hacerle daño a los empleados de los bancos".

Anteriorment havia començat la seva activitat de falsificador, de manera que no hi havia guerrer o exiliat polític que no tingués documents falsos sortits de la mà de Lucio. Es va unir amb altres companys llibertaris en els anys 60 per a falsificar moneda, amb la que finançaven a nombrosos grups per tot el món, al mateix temps que procuraven desestabilitzar les economies capitalistes.

Participa junt amb altres militants llibertaris com Octavio Alberola i Luis Andrés Edo a les Joventuts Libertàries i Defensa Interior (DI) del Moviment Llibertari. En concordança amb aquestes activi-

tats, en plena invasió de la Bahía de Cochinos, va proposar a l'ambaixadora de Cuba a França, Rosa Simeón, destruir amb explosius interessos nord-americans a França, a la qual cosa aquesta es va negar. No obstant això, va resultar temptada amb la proposta que li va fer de falsificació massiva de dòlars americans, dels que li portava una mostra. Va ser llavors quan l'ambaixadora va mediar per a presentar-li a Ernesto Che Guevara el 1962, a qui va presentar el seu pla de falsificació a gran escala de dòlars, sent rebutjat pel mateix, aleshores ministre d'Interior de la Revolució Cubana. Va sortir Lucio desencantat de la reunió, el Che li havia dit que els EUA continuarien sent rics a pesar de tot, adonant-se que el revolucionari argentí començava a estar cansat del rumb que prenia la política a l'illa.

El seu cop mestre i que el va canviar la seva vida, va ser la falsificació de xecs del First National Bank (ara Citybank), dels quals va realitzar 8.000 fulls de 25 xecs de 100 dòlars cada un, amb el que va estar a punt de fer fallida el banc, que va patir una important caiguda en la seva cotització en borsa. Aquests diners van ser utilitzats, com sempre, en l'ajuda de moviments guerrillers a Llatinoamèrica (Tupamaros, Montoneros, etc.), al mateix temps que aconseguia posar de genolls al banc. A pesar de l'espectacularitat de la falsificació, només va ser condemnat a 6 mesos de presó, gràcies a l'ajuda que li van prestar quasi tots els advocats progressistes de França, i a un acord extrajudicial amb el City-

Bank, que va ser forçat a retirar els càrrecs a canvi de les planxes matrius.

La seva vida ha estat una contínua aventura: cinc ordres internacionals de crida i cerca, inclosa la CIA; va preparar el segrest del nazi Klaus Barbie a Bolívia, va col·laborar en la fuga de Eldridge Cleaver, líder dels Panteres Negres, va intercedir en el segrest de Javier Rupérez (polític democratacristià de la UCD i un dels fundadors de la revista Cuadernos para el diàleg, que va ser segrestat per ETA en la transició), va mediar en el cas d'Albert Boadella (Actor, dramaturg i director de la companyia de teatre Els Joglars, que va ser detingut, empresonat i sotmès a un consell de guerra per un delictes de injúries a l'exèrcit uns dies després de l'estrena de La Torna el desembre de 1977 i que, posteriorment, va protagonitzar una espectacular fugida que li va forçar a viure una temporada exiliat a França), va simpatitzar amb els Grups Autònoms de Combate-Movimiento Ibérico de Liberación (MIL) i amb els posteriors Grups d'Acció Revolucionària Internacionalista (GARI), sobretot amb un dels seus membres francesos, Jean-Marc Rouillan... En el marc de l'acció dels GARI, a París el 25 de maig de 1974 és detingut junt amb Octavio Alberola i diversos companys anarquistes més que són acusats del segrest del director del Banc de Bilbao a París, que havia sigut posat en llibertat 3 dies abans i pel que es van demanar 1 milió de dòlars. La policia considerava el company Octavio Alberola el cervell de l'operació i a Lucio el segon.

Sempre va defensar el treball. "somos albañiles, pintores, electricistas, no necesitamos el Estado para nada"; "si el paro y la marginación crearan revolucionarios, los gobiernos habrían acabado ya con el paro y la marginación". Actualment continua vivint, retirat, a París.

Fonts:

- http://es.wikipedia.org/wiki/Lucio_Urtubia Lucio Urtubia a la Wikipèdia
- "Lucio Urtubia, el anarquista irreductible". Llibre escrit per Bernard Thomas i publicat per Ediciones B, l'any 2001. ISBN 8466602674
- Bernard Thomas, traducció de Albertina Rodríguez y Francisco Rodríguez. Lucio, l'irreductible. Suma de letras S.L. ISBN 84-663-0671-4

Vegeu també:

<http://www.lucio.com.es>. Pàgina oficial del Documental "Lucio: anarquista, atracador, falsificador, pero sobre todo... Albañil".

> DE LA LLIBERTAT

Els Peiró i la memòria selectiva

Pau Juvillà

Aquest 2008 en farà 120 del naixement, el 18 de febrer de 1887, de Joan Peiró i Belis. La biografia d'aquest personatge és un exemple de lluita i superació, des dels 8 anys comença a treballar i no fou fins als 22 anys que aprengué a llegir i escriure, va ser director del diari "Solidaritat Obrera" i de l'únic periòdic escrit en català editat per la CNT, el "Catalunya". Va ser també destacat dirigent de la Confederació on ocupà diversos càrrecs com la secretaria general el 1922 i fou un dels 4 ministres anarquistes conjuntament amb Federica Montseny, al govern republicà de Largo Caballero.

Després de la desfeta en la guerra civil fugí a França on fou capturat per la Gestapo, extradit a l'Espanya feixista i traslladat a la "Dirección General de Seguridad" de Madrid on fou interrogat i sotmès a mals tractes (va perdre varies dents). Iniciat el procés i aplaçat excepcionalment, se'l va traslladar a València l'abril de 1941, però la seva negativa a la proposta del govern de dirigir els sindicats franquistes determinaria la seva condemna, essent afusellat el 24 de juliol del 1942 a Paterna, València.

La lluita, la integritat i el coratge del seu pare l'ha heretat, sense cap mena de dubte, la seva filla Guillermina Peiró. Ella hagué de marxar exiliada amb el seu pare a Narbona on va treballar a la verema i a causa de la primera vaga de la seva vida va ser despatxada. Posteriorment va retornar el 1945 a la seva vila natal, Mataró, i va continuar la lluita afiliada primer a CNT i després a CGT.

Un cop arribats a aquest extrem em pregunto què podem llegir d'aquestes persones i quin reconeixement han obtingut de les diferents institucions i organismes que es dediquen a l'anomenada recuperació de la memòria històrica. Puc assegurar que escàs, fins i tot quelcom tan bàsic com la revisió del judici que condemnà a mort a Joan Peiró, impulsada i duta a terme pel Pep Cruanyes, ha estat desestimat pel jutge sota el pretext que el procés és va dur a terme "segons la legalitat vigent" que és tant com dir, per exemple, que els camps d'extermini nazi no són condemnable perquè s'havien fet també d'acord amb la llei d'aquell moment.

Aquesta amnèsia respecte a les persones que han conformat la Catalunya més rebel i insubmissa, aquesta desmemòria de tot el que varen significar de lluita obrera i voluntat de transformació social, no és accidental. Al Principat, la recuperació de la memòria històrica s'ha fet en bona part per construir la justificació històrica del catalanisme de dretes i conservador. Ara, les suposades esquerres, que han fet bandera de la recuperació de la memòria històrica, han aprovat una llei que permet la reivindicació parcial d'alguns dels protagonistes de la lluita contra el feixisme, però els nega l'anul·lació dels judicis que els condemnaren; la mateixa llei que permet l'exhumació selectiva d'algunes fosses i l'existència de carrers amb els noms de qui les van propiciar.

Al company Sebastià Salellas, in memòriam

Miquel-Dídac Piñero i Costa

S'ha mort el company Sebastià Salellas, als cinquanta anys, defensor dels moviments socials era subscriptor del butlletí electrònic confidencial social ecologista llibertari "Tramuntana Vermella Mail" des dels primers números. El company Salellas s'ha mort avui, dimecres, als cinquanta anys. Salellas, que havia nascut a Viladamat l'any 1949, en el decurs del franquisme va evolucionar vers posicions socialistes llibertàries i es va afiliar a la CNT de Girona. Posteriorment va escriure diversos escrits signant com a militant anarcosindicalista tot hi la seva afiliació a ERC, partit que va deixar per ser regidor de Joventut pel PSC a l'Ajuntament de Girona, al mateix temps que ajudava a l'establiment de la CGT a les comarques gironines.

Salellas, en diverses entrevistes, es considerava fruit del grup anarquista de l'Escala del temps del maig del 68, concretament relacio-

elsud.org

nat amb la Joventut Indiketa Llibertària. Posteriorment va mantenir una relació política significativa amb el meu oncle avi Rafael Torres, que el 36 es va destacar en la presència local de la CNT i la FAI i va ser alcalde de l'Escala l'any 1937.

Salellas en les eleccions al Senat va representar a la coalició d'EUIA i Els Verds-CEC una vegada havia trencat amb el PSC després de les tortures de la Guàrdia Civil als detinguts en el decurs de l'Operació Garzón dels Jocs Olímpics de

1992. Políticament es considerava comunista llibertari i en les darreres eleccions al Senat anava com independent en la candidatura trotsquista de Lluita Internacionalista.

Aquesta company es va destacar com advocat per la defensa dels immigrants, dels revolucionaris empresonats -anarquistes, insurreccionalistes llibertaris i de l'esquerra independentista- i dels moviments socials alternatius. Entre els darrers casos en què havia intervingut cal esmentar la defensa dels imputats en l'operació Estany, el dels detinguts del Raval i el dels imputats per la crema de fotos del rei a Girona.

Sebastià Salellas s'ha mort avui al matí a l'hospital de Barcelona on l'havien ingressat. Tenia hepatitis i la infecció d'un paràsit li ha causat la mort. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona, actualment combinava l'advocacia amb la docència, car era professor de dret penal de la Universitat de Girona.

Qui hi ha darrere de 'Diagonal'? Campaña de subscripcions

Col·lectiu editor Diagonal

Després de tres anys de "Diagonal", periòdic quinzenal d'actualitat crítica, la proposta de construir un periòdic que ajudi a trencar el monopoli que té el poder sobre la informació continua vigent. Malgrat els centenars de persones que col·laboren en cada número de la revista, a les milers que ens llegixen, i a les 3.500 que hi estan subscrietes, queda molt per caminar perquè el treball realitzat pugui servir per replicar la manipulació generalitzada.

Aquesta és la raó d'aquesta campanya de subscripcions que estem portant a terme amb el

lema "Qui hi ha darrere de 'Diagonal?": cridar l'atenció per tots els

canals possibles sobre l'oportunitat de crear dia a dia, número a

número, un periòdic radicalment diferent... sobre la necessitat de les subscripcions perquè "Diagonal" continuï sent una realitat, perquè pugui créixer en incidència i en el seu paper d'eina útil per als moviments socials, per a tenir una total independència a l'hora de criticar als poders econòmics i polítics i apostar per una transformació radical de la societat. Per tot això, si no hi estàs subscrit, et convidem a formar part d'aquest accionariat popular; i si ja ho estàs, et proposem que convencis una persona perquè se subscriuï. Cap a les 5.000 subscripcions!

www.diagonalperiodico.net/

Pàgines web

RED VOLTAIRE. RED DE PRENSA NO ALINEADOS

<http://www.voltairenet.org/es>

Agència d'informació independent: política, cultura, economia, propaganda, altermundisme, etc. Un antídoto contra els mitjans oficialistes.

CGT DEL PAÍS VALENCIÀ I MÚRCIA

<http://www.cgtpv.org/>

Web sobre la CGT valenciana i murciana amb tota la actualitat de les lluites sindicals i socials.

Libres

"Macroubanisme i agressions al paisatge mediterrani"

ROGER CREMADES
Editorial Riubranc

Col·lectiu Catalunya

El llibre ens endinsa en el procés irreversible de transformació territorial i paisatgística que afecta el territori valencià. I alhora ens mostra com l'horta i la muntanya valenciana van quedar soterrades sota l'urbanisme.

Un urbanisme banal que homogenitza l'aspecte de paratges tan diversos com distants, i fa que els territoris perden la seua identitat.

Com a usuaris del paisatge mediterrani hem pogut observar com l'horta per on passejàvem es troba sota l'asfalt, els camins de terra són ara carreteres i les séquies van desapareixent.

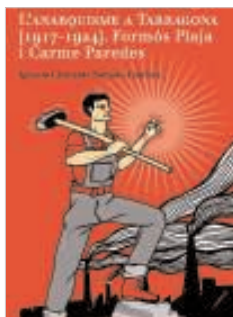
L'objectiu del present manual és explicar els diferents condicionants del problema del desordre urbanístic i les seues conseqüències en el paisatge valencià.

Així mateix s'aborden els principals conflictes mediambientals ocorreguts als nostres paisatges: la urbanització de la costa, la proliferació de pedreres i el soterrament de marjals.

Pel que fa a les marjals s'expliquen aspectes tan importants com els detalls dels delictes mediambientals succeïts a les marjals de la Safor i al Parc Natural de la Marjal de Pegó-Oliva, que han generat sentències judicials. Arrel del darrer conflicte l'excalcalde de Pegó va ser condemnat, sent el primer càrrec públic d'Espanya en entrar a la presó per delictes mediambientals, les propostes i les queixes de l'àmplia i plural esquerra alternativa d'avui dia.

"L'anarquisme a Tarragona (1917-1924). Formós Plaja i Carme Paredes"

IGNACIO C. SORIANO JIMÉNEZ
Cercle d'Estudis Històrics i Socials Guillem Oliver de Tarragona

Col·lectiu Catalunya

El Cercle d'Estudis Històrics i Socials Guillem Oliver, amb el número 15 de la col·lecció, edita el llibre L'anarquisme a Tarragona (1917-1924). Formós Plaja i Carme Paredes, d'Ignacio Clemente Soriano Jiménez.

El llibre incideix en l'aparició de l'anarquisme a Tarragona, no només mitjançant l'organització sindical de la CNT, sinó també des de l'àmbit cultural amb la creació

de grups de teatre, corals, recitals de poesia, biblioteques, l'estudi de l'esperanto, les escoles racionalistes, la lluita contra l'alcohol, el joc i la prostitució, etc.

En aquest marc, la parella formada per Formós Plaja i Carme Paredes desenvoluparà una gran activitat entre 1918 i 1923 editant diferents periòdics com Acràcia, Fructidor i Los Galeotes, així com els fullets que els acompanyaven, publicacions que des de Tarragona es distribuïen arreu de Catalunya i a la resta de l'Estat. Tot plegat amb una funció educadora: el sindicalisme no només havia de servir per a aconseguir millores econòmiques sinó també per a desvetllar les ments i les consciències dels drets i deures dels homes i dones de les classes populars.

En el número 14 de la Rambla de Castelar, l'actual Baixada del Toro, Formós Plaja i Carme Paredes crearan la impremta Gutenberg i rebran l'encàrrec per part de la Federació Anarquista de Barcelona d'editar mig milió d'opuscles, clàssics de l'anarquisme internacional, repartits entre títols com "Contestació a una creyente", de Sebastian Faure; "Entre campesinos" i "En tiempo de elecciones", d'E. Malatesta; "La política de la Internacional", de M. Bakunin; "Un año de dictadura proletaria en Rusia", de H. Roland Holst; "La peste religiosa", de J. Most; "El derecho a la salud", i "El sindicalismo", d'A. Lorenzo o "Teoría del préstamo usurario", de Blanqui, entre d'altres. La distribució arribava a tot l'àmbit geogràfic de llengua castellana.

Des de Tarragona, entre el carrer Sant Domènec i el carrer Rebolledo, Formós Plaja i Carme Paredes, a més de veure créixer als seus fills Acràcia, Germinal i Camèlia, continuaran treballant per a la divulgació internacional de l'ideari anarquista, fins a l'any 1924, quan la repressió d'inicis de la Dictadura de Primo de Rivera els farà marxar cap a Barcelona.

"2n Recull de contes antiautoritaris"

DIVERSOS AUTORS
Negres Tempestes

Redacció

Mons diversos, plens de reflexions sobre les petites revoltes de la quotidianitat, del somni i de la utopia es donen cita al Segon recull de contes antiautoritaris, editat pel Col·lectiu Negres Tempestes.

El llibre, que és fruit del certamen de contes antiautoritaris convocat pel mateix col·lectiu amb la finalitat de difondre els valors llibertaris i promoure l'ús del català, recull un total de 21 contes, sis més que en el primer volum de la iniciativa.

Tot i tractar-se d'un recull de contes d'autors diversos (amb plantejaments i formes de redacció variades) el lector podrà trobar certs nexes que el fan quelcom més que una amalgama de relats.

A través de les planes del recull, en els contes i en les suggerents imatges que il·lustren el llibre, el lector podrà seguir la vena rebel que va aflorant, de vegades més subtilment, de vegades amb més força, però en general amb alts graus de sarcasme i ironia. El llibre es pot adquirir per quatre euros a diversos locals de Barcelona.

> IMATGES QUE PARLEN

L'enginyeria del consens (II)

Josep Estivill

Parlavem al darrer número de la figura d'Edwar Bernays, el pioner de les relacions públiques, nebot de Freud, que defensava als anys vint i trenta del segle passat la idea que les pulsions violentes que qualsevol persona porta dintre seu, un cop aglutinades en la col·lectivitat es convertien en pura subversió de l'ordre social -comunisme i feixisme-. Aquestes pulsions, però, podien canalitzar-se satisfactòriament a través del consumisme i generar obediència i docilitat.

El consumisme havia de produir imatges per a un imaginari col·lectiu, proposar models de comportament. Henry Ford, l'empresari de la indústria de l'automòbil, anava més enllà i plantejava un bucle tancat, on l'obrer treballaria incessantment en la cinta transportadora per comprar les mateixes mercaderies que produïa: consumidor i producte fusionats en una màquina gegant. Aquest control social li semblava a Ford l'antítesi de l'anarquia que regnava al món.

Els primers teòrics de les relacions públiques pensaven que la indústria de l'entreteniment podria modificar els mecanismes de l'angoixa i el desig a través de les imatges mediatitzades (que se suposava aleshores que penetraven en l'inconscient de l'individu amb més força que no pas el llenguatge). Les pors, els desitjos, els impulsos irracionals, el rebuig de la realitat, la regressió a les fantasies infantils... tot això es podia controlar a través de la indústria de l'entreteniment.

Alguns autors, preferentment d'esquerres, han analitzat tot el cinema d'aquella etapa i mantenen que el cinema de Hollywood va fabricar un escapisme estúpid per a les masses, que les va distreure de les realitats de la vida econòmica i va convertir les frustracions i ansietats de la vida laboral en un producte inofensiu de la broma i, d'aquesta manera, neutralitzar els conflictes entre classes i foragitar la ira. Els missatges de les pel·lícules còmiques, per exemple, serien abrumadorament conformistes, ja que el seu principal propòsit seria diferenciar entre el comportament inacceptable i la norma. Altres autors pensen que aquestes pel·lícules posarien de manifest la conflictivitat i les angoixes de la societat de consum. Però, tant els uns com els altres, semblarien estar ben convençuts que el cinema nord-americà d'aquella època (i segurament de la nostra) va ser un mirall on llegir reflectides les dinàmiques profundes de la societat capitalista.

Revistes

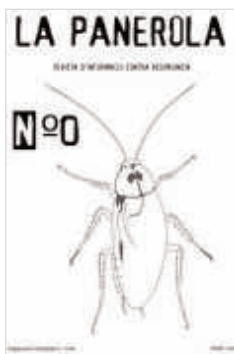
EL CORREO LIBERTARIO
Revista del Sindicat Federal de Correu i Telégrafs de la CGT, www.cgt.es/correes / el correo libertario@hotmail.com

EN DEFENSA DE LOS ANIMALES
Publicació en defensa de TOTS els animals editada per l'organització Equanimal, www.equanimal.org

NIÑOS DEL PUEBLO
Butlletí dels Joves Anarcosindicalistes de CGT-València, niñosdelpueblo@gmail.com / www.jovenesanarcosindicalistas.blogspot.com

LA PANEROLA
Revista d'informació contra hegemònica, feta al Camp de Tarragona des dels moviments socials de les comarques del Camp.

GESSAMÍ, MEMBRE DE TEMPS DE RE-VOLTES

'El decreixement és una proposta i un context'

"Ara queda veure com podem vehicular tot això"

> LA FRASE...

"L'alternativa al petroli passa necessàriament per la necessitat de reduir la despesa energètica"

Cal relocallitzar l'economia, pensant en graus d'autosuficiència més que en quotes de mercat.

Text: Josep Llunas; fotos: Josep Llunas i Josep Maria Yago

Del 4 al 6 de juliol, la Masia Cal Cases, a Santa Maria d'Oló (Bages), acollirà una trobada de moviments socials amb el títol de "Pos en marxa el decreixement". La trobada serà el punt culminant de la Marxa pel Decreixement, que des del col·lectiu nòmada i temporal Temps de Re-voltes, s'ha tirat endavant des del mes de febrer d'aquest any, visitant més de 35 comarques i 60 poblacions, trobant-se amb centenars de col·lectius i milers de persones per tal de compartir propostes i debats al voltant del decreixement i interconnectant-se per poder posar en marxa un altre model de societat.

Les àrees de treball de la Trobada seran: Estratègies de decreixement a nivell local, Economia contrahegemònica, Autogestió de l'habitatge, Autonomia alimentària, Model territorial i defensa del territori, Relació camp-ciutat, Mitjans de comunicació, Aigua, Energia i transport, Estratègies front el poder polític, Coneixements i educació lliure, Relacions socials i vida comunitària i Organització.

Per a més informació podeu consultar el web: www.tempsde-re-voltes.cat/ca/node/390

Hem parlat amb Gessamí, un dels membres de Temps de Re-voltes que ha participat a la Marxa.

-Un cop acabada la Marxa pel Decreixement, ens en podries parlar una mica? Quant de

temps heu estat fent la Marxa pel Decreixement a Catalunya?

-Hem estat durant vuitanta dies, sense parar amunt i avall per les comarques de Catalunya. Entre tots els participants, una persona hi ha estat els vuitanta dies i altres hi hem participat en molts dels relleus que s'havien de fer. Així, hi hem participat des de grups de tres fins a deu.

La gent que s'hi ha apuntat durant tot aquest període tenia diverses procedències. Si bé, el nucli on es va començar a gestar tot va ser l'Infoespai, per part d'un grup de gent al voltant de l'Entesa del Decreixement, és evident que molta altra gent s'hi ha anat afegint durant el camí, gent de Sant Cugat, de Tarragona, de Lleida i de molts altres indrets per on hem passat i hem estat acollits...

-A nivell de Catalunya, per quines zones heu passat?

-Hem passat per gairebé tot arreu. Primer, vam fer la zona del Llobregat fins a Collbató, vam fer l'Anoia, Igualada i vam baixar cap al Penedès i el Garraf. D'allí, vam agafar el litoral fins a Vinaròs, vam pujar fins a Tortosa, la serralada litoral fins al Priorat, Reus, Valls i Monblanc, cap a les Terres de Ponent i cap als Pirineus, el Berguedà. D'allí, hem tirat cap a les comarques de Girona (Olot, Ripoll...), la Costa Brava, la Selva, l'interior de Vic i Manresa, el Vallès amb Sabadell i Ganollers i cap a Barcelona.

-I la intenció principal de la Marxa quina era?

-La seva intenció principal era difondre la idea del decreixement com a eix aglutinador de diferents moviments socials. D'altra banda, també volíem parlar i raonar sobre

la crisi energètica i la creació dels diners. Hem d'entendre que hi ha força indicis que estem entrant en una fase de col·lapse molt profunda del sistema capitalista. Nosaltres, amb iniciatives com aquesta, volem avançar-nos a aquesta crisi i generar alternatives d'aquest altre món possible que sabem que hi ha. Volem fert madurar aquestes alternatives, sabem que ens convé tenir aquesta autonomia i posar-la sobre la taula del debat públic i social.

-Quin tipus de col·lectius us han acollit durant la Marxa?

-Aquesta ha estat una de les coses més increïbles de la Marxa, perquè hi ha hagut una gran diversitat de col·lectius que ens han acollit.

Podríem dir que des del sector de l'esquerra independentista, que està molt present a totes les comarques; fins al sector llibertari, allà on n'hi ha; plataformes en defensa del territori, que n'hi ha a força comarques; grups ecologistes; ONG, alguna també; el món de l'agroecologia, cooperatives de productors i consumidors; i col·lectius més generals perquè en pobles més petits s'ajunten tots per fer activisme, augmentant coses molt diferents.

-I què és el decreixement?

-El decreixement és una proposta i un context.

És un context perquè el tema de l'energia no està resolt, la successió del petroli no està resolta i s'està començant a no poder abastir tot aquest planeta, mentre continua aquest malbaratament que hi ha arreu d'energia.

Les alternatives encara no estan prou desenvolupades però tampoc creiem que sigui possible que hi hagi una energia que pugui suplantar

el petroli. Per tant, l'alternativa al petroli passa necessàriament per la necessitat de reduir la despesa energètica.

Si no creix l'economia, es col·lapsa el sistema, ja que els diners es creen a través de l'endeutament constant, pagant els deutes amb més endeutament. Això passa a tot el món, és l'arrel de la creació dels diners. Quan hi ha crisis hipotecàries com la dels Estats Units, també hi ha menys diners en circulació i, per tant, recessió econòmica. Aquest context és el decreixement on s'ha ficat solet el sistema capitalista.

La nostra idea és aprofitar aquest context per presentar una alternativa viable, en la qual es porta ja molts anys pensant-hi des de molts àmbits. Cal relocallitzar l'economia, pensant en graus d'autosuficiència més que en quotes de mercat i tornar a plantejar-nos l'economia des dels que som i estem i no ho a totes les persones que s'hi vulguin apuntar.

-Després de la Marxa, quin balanç en feu?

-La valoració ha estat bastant positiva, pel sol fet d'haver-la fet. Ara queda veure com podem intentar vehicular tot això.

Hi ha la proposta de trobada al Bages, a Santa Maria d'Oló. S'hi parlarà d'una sèrie d'àrees de treball perquè es busca que la gent que hi vingui vagi focalitzada a una àrea, per tal que no es dispersi tot el que es digui. Les àrees inclouen des d'autogestió dels habitatges i de la terra, on entrarien des de l'ocupació fins a les cooperatives d'habitatges, fins a economia contrahegemònica, aigua, educació, contrainformació...

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Països Catalans

Jordi Martí Font

Al tros de món on jo visc l'anomeno Països Catalans. Així, amb majúscules, perquè és un nom propi; i en plural perquè alhora és divers, molt més que qualsevol dels noms que fan anar els qui se senyaran i diran "nacionalista" davant la meua primera afirmació.

Que el meu nom sigui divers no és res negatiu sinó tot el contrari, ho dic perquè els nacionals d'un i altre bàndol acostumen a buscar delerosament i sense treva la unió dels iguals i l'estandardització de les diferències per fer pas comú amb els altres començant pel nom, que acostumen a posar també en majúscula però en singular: Espanya, França, Itàlia, Andorra o Ibèria, per exemple. I jo, no.

Ja sé que em direu que de països no n'hi ha i que les nacions són invents dels estats i els estats el nostre principal enemic, al costat de capellans i de banquers. I tengu raó, però tot i que no existeixin, hi són i marquen maneres de ser, de pensar i, sobretot, de dir "aquí" i "allà". Els anarquistes sempre hem defugit l'estat tot i que, en el moment de crear la nostra principal organització a, posem per cas, l'Espluga de Francolí, vam decidir donar-li un marc geogràfic que l'Estat ens va marcar com a nació. No vam ser capaços (jo no hi era però m'hi reconec) de fer-la mundial per allò de "la meua família, la humanitat i tal i tal". Ja ho sabeu: Confederació Nacional (de la nació) del Treball. Així va ser la unió dels lliures que ho continuen sent fins i tot quan s'uneixen a altres al voltant del treball i concretament de la seva condició d'exploitats - en un marc nacional, co-responsat amb un país i a un estat que comunament es diu Espanya.

Jo no puc triar com a marc de referència meu el d'un estat perquè no m'agraden els estats (ni els constituïts ni els que s'estan constituint), però sí que puc agafar trets més racionals que no pas l'exèrcit i fa uns anys la moneda. Trio, doncs, la llengua, la catalana, que és l'única que és imprescindible que existeixi als Països Catalans per no desaparèixer i deixar de sumar en la riquesa que suposen per a tota la humanitat les més de cinc mil formes lingüístiques diverses i diferents que ara mateix es considera que hi ha al planeta que habitem.

Llengua catalana que es parla a Guardamar de Segura, a Salses, a Andorra i a l'Alguer, al Carxe de Múrcia, al País Valencià de la costa i alguns indrets de l'interior, a les Illes Balears i les Pitiuses, a les comarques de la Franja de Ponent i al Principat de Catalunya on hi ha l'Espluga de Francolí, seguint l'exemple anterior. Per tant, Països Catalans que inclouen la gent que triant-ho utilitza la llengua de Lluïll, Verdager, March i Casasses per comunicar-se. I és evident que no només utilitzem la catalana però aquesta és la que a mi em fa articular l'"aquí" i l'"allà", sense que per això deixi de ser "familiar de la humanitat" i viure en una casa que s'anomena món.